

בית המשפט המחוזי בנצרת

05 יוני 2023

תפ"ח 18797-08-22 מדינת ישראל נ' הייב(עציר)

לפני כבוד ס. הנשיאה, השופט אשר קולה – אב"ד
כבוד השופט דני צרפתי
כבוד השופטת רננה גלפז מוקדי

מדינת ישראל

המאשימה

נגד

עאדל הייב (עציר) ת"ז 029972692

הנאשם

נוכחים:

בשם המאשימה - עו"ד טל גלם
בשם הנאשם - עו"ד פתחי פוקרא ועו"ד שאדי משעור, מטעם הסניגוריה הציבורית
הנאשם - הובא [ע"י הליווי]
בשם נפגעת העבירה – עו"ד דורית בן אברהם

פרוטוקול

עו"ד גלם: אני מופיעה על דעתה של עו"ד קאפמן שלא יכלה להתייצב היום.

הכרעת דין

ניתן לפרסם את הכרעת הדין, כאשר חל איסור פרסום ביחס לכל פרט מזהה בנוגע למתלוננת, לרבות שמה, מקום מגוריה, או כל פרט אחר שעלול להביא לזיהויה.

השופט א. קולה [אב"ד]

מבוא

1. ביום 24.07.22 הגיע בגפה הגב' ***, ילידת ***להלן: "המתלוננת") אל בית החולים "****" שב*** בעקבות דימום מוגבר וקרע בנרתיק, המתלוננת נותחה באופן בהול ואושפזה למשך ארבעה ימים.

האם החבלה הגופנית הינה תוצר של אונס ברוטלי על ידי הנאשם, ללא הסכמה, כטענת המתלוננת או שמא תוצר של יחסי מין מוסכמים ובתמורה, כטענת הנאשם? בשאלה זו תעסוק הכרעת הדין.

עובדות כתב האישום

2. נגד הנאשם, יליד 1980, הוצא בתאריך 15.11.20 צו פיקוח ומעקב, לפי סעיף 12 לחוק ההגנה על הציבור מפני ביצוע עבירות מין, התשס"ו-2006, למשך שנתיים ועד ליום 15.11.22 (להלן: "צו הפיקוח"), במסגרתו, נאסר על הנאשם, בין היתר, לעבוד, בין בתמורה ובין בהתנדבות, בעבודה המאפשרת שהייה ביחידות עם נשים וכל עבודה הכוללת אפשרות כניסה לבתים ולרשות הפרט.

3. בצהרי יום שבת, בתאריך 16.07.22 שהה הנאשם סמוך לבית המתלוננת המתגוררת ברחוב *** בעיר *** יחד עם בעלה הסייעודי והעובד הזר שמטפל בו. בזמן שהמתלוננת יצאה מביתה, ניגש אליה הנאשם ופתח בשיחה, במהלכה הציג עצמו כמי שעוסק בשיפוצים ועל רקע זה מסרה לו המתלוננת את מספר הטלפון הנייד שלה. עוד במהלך השיחה, החמיא הנאשם למתלוננת אודות המראה החיצוני שלה, ציין כי הוא אוהב נשים כמוה וכי היא גורמת לו לגירוי מיני. משתהה המתלוננת מדוע אין הוא פונה לנשים צעירות, טען בפניה הנאשם, כי הוא אוהב נשים מבוגרות והציג עצמו כמי שמקיים יחסי מין עם נשים בתשלום. הנאשם הציע למתלוננת לקיים עמו יחסי מין ואף חשף בפניה את איבר מינו. המתלוננת לא נענתה להצעותיו, שבה אל ביתה והנאשם עזב את המקום.

4. לאחר המפגש הנ"ל ובהזדמנויות שונות התקשר הנאשם אל המתלוננת וניסה לשכנע אותה להיפגש עמו לצורך קיום יחסי מין, אך המתלוננת לא נענתה להצעותיו. במהלך אחת השיחות ועל רקע העובדה שהנאשם הציג עצמו כעוסק בשיפוצים, הסכימה המתלוננת כי הנאשם יגיע לביתה לצורך בדיקת אפשרות לשיפוץ שתכננה להרחבת דלת המעבר לחדר הרחצה בכדי שזה יתאים למעבר כיסא הגלגלים של בעלה.

5. בתאריך 24.07.22, בשעה 17:05 ובניגוד להוראות צו הפיקוח, הגיע הנאשם לצורך עבודת השיפוצים אל בית המתלוננת. הנאשם שהה ביחידות עם המתלוננת בזמן שבעלה והעובד הזר שהו בחדריהם. הנאשם עשה עצמו בוחן את מקום השיפוץ והבטיח לשוב עם הצעת מחיר. לאחר מכן פנה אל המתלוננת בניסיון לשכנעה לקיים עמו יחסי מין אך היא סירבה. חרף סירובה נכנס הנאשם אל חדר השינה של המתלוננת ללא רשותה. המתלוננת הופתעה והלכה אחריה. כאשר נכנסה אל חדר השינה סגר הנאשם את הדלת, דחף את המתלוננת והפיל אותה על המיטה כשהיא שוכבת על גבה. הנאשם הוריד במהרה את מכנסיה ותחתונה של

המתלוננת, כן הוריד את מכנסיו ותחתוניו בעודו עומד צמוד למיטה הרים את רגליה של המתלוננת בעוצמה תוך שהוא גורם לה כאב ומונע ממנה לזוז. הנאשם החדיר את איבר מינו לאיבר מינה של המתלוננת שוב ושוב בכוח רב כשהוא מתעלם מתחנוניה של המתלוננת לחדול ממעשיו, רק לאחר מספר דקות כאשר הגיע לסיפוק מיני, הוציא הנאשם את איבר מינו מגופה של המתלוננת ושפך את זרעו על כיסוי מיטתה, הרים את תחתוניו ומכנסיו ועזב את בית המתלוננת.

6. בעקבות המעשים כמתואר לעיל, המתלוננת חשה ברע והבחינה בדימום וגינלי. בחלופי כשעתיים ומשהדימום לא פסק פינתה עצמה המתלוננת באמצעות מונית לבית החולים.

7. לנוכח האמור, מייחסת המאשימה לנאשם עבירה של אינוס בנסיבות מחמירות- עבירה לפי סעיף 345(א)(1) בנסיבות סעיף 345(ב)(3) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 ועבירה של הפרת צו פיקוח- עבירה לפי סעיף 22 לחוק ההגנה על הציבור מפני ביצוע עבירות מין, התשס"ו-2006.

חזית המחלוקת – קו ההגנה של הנאשם

8. הנאשם אינו חולק על כך שקיים יחסי מין עם המתלוננת אלא, שלטענתו אלה קוימו בהסכמה מלאה ולאחר תיאום עמה, כשלאחר קיום יחסי המין המתלוננת אף ישבה עמו במטבח והציעה לו לשתות כוס מים ואף שילמה לו 300 ש"ח. לדידו, החבלה הגופנית שנגרמה למתלוננת אינה כתוצאה מאינוס, אלא בשל קיום יחסי המין וגילה ומצבה הרפואי של המתלוננת.

טענות המאשימה

9. המאשימה מבקשת שנאמץ את גרסתה של המתלוננת בהיותה מהימנה ובעלת משקל גבוה זאת להבדיל מגרסאותיו המשתנות של הנאשם. לטענתה, המתלוננת למרות גילה והטראומה המשמעותית שחוותה, העידה בבית המשפט באופן קוהרנטי ועקבי, תארה את שחוותה, לא התחמקה ולא נמנעה מלענות על השאלות שנשאלה אף שהיה בדברים כדי לפגוע בצניעותה ובפרטיותה. זאת ועוד, גרסתה, אף שאינה דורשת תוספת ראייתית, נתמכת בעדויות וראיות נוספות.

בסיכומיה, שבה וטענה המאשימה, כי הנאשם, אשר הקליט את שיחות הטלפון בינו לבין המתלוננת עובר לאירוע, הצטייד מבחינתו ב"תעודת ביטוח" באמצעותה יכול היה לעשות במתלוננת כל שרצה בטענה שהדברים נדונו מראש. כך בכל מקום שגרסתו נמצאה שקרית, סותרת או כבושה הפנה הוא לאותה "תעודת ביטוח".

המאשימה מדגישה את מסוכנותו של הנאשם, אשר חרף העובדה שהיה תחת צו פיקוח, בחר לשקר למתלוננת ולהציג עצמו בזהות בדויה כ"*** ***" המתגורר ב*** ועוסק בשיפוצים. לטענת המאשימה, המתלוננת גילתה לראשונה שהדברים שמסר לה הנאשם לא נכונים רק במהלך חקירותיה במשטרה.

המאשימה לא חולקת על כך שהנאשם נכנס לביתה של המתלוננת בהסכמה אלא, שלטענתה סיבת ההגעה הייתה לצרכי קבלת הצעת מחיר לשיפוץ ואכן כל תחילת המפגש בניהם התמקדה בשיפוץ. בהמשך החל הנאשם לדבר על הטלוויזיה בחדרה של המתלוננת ובן רגע התקדם ונכנס לחדרה מבלי לקבל את רשותה. לדידה של המאשימה, הסכמה ותכנון מראש לא יכולים להתיישב עם הכניסה המהירה של הנאשם לחדר השינה של המתלוננת. המאשימה מסבירה את העובדה שהמתלוננת נכנסה אחריו לחדר השינה בכך, שמבחינתה האיש אינו פושע אלא אדם תמים שמחפש פרנסה כשהיא לא מעלה על דעתה שתיכף תיפגע ממנו קשות. עוד הוסיפה המאשימה, שלא ניתן לשפוט את המתלוננת על תפקוד לקוי בסיטואציה חריגה זו וכי נוכח פערי הכוחות הרי, שהמתלוננת הביעה התנגדות בדרך שהצליחה ובהתאם ליכולתה. כך נטען גם ביחס להתנהגות המתלוננת מיד לאחר הפגיעה המינית, עת לא חשפה את הפגיעה בה בשיחה הטלפונית עם *** ** ומזיגת המים לנאשם, שכן הייתה מוכת הלם.

לטענת המאשימה, אין לתת משקל לטענות אודות כבישת עדות המתלוננת והיעדר דיווח מידי על מקרה האונס. למרות שהאונס לא היה באשמתה, המתלוננת התביישה במה שקרה לה ואין זו הפעם הראשונה בה אנו נתקלים בדיווח לא מלא או לא מדויק בפנייה לקבלת טיפול רפואי בעת חירום. לדידה, המצב הרפואי בו הגיעה המתלוננת לבית החולים והצורך בנייתו בהול מלמדים על המצב בו הייתה שרויה.

המאשימה טוענת, כי לא קיים ולא הוכח כל מניע להעללה מצד המתלוננת, שלא ידעה כלל שהאיש שפגע בה הוא עבריין מין מורשע. המאשימה שוללת מכל וכל את סברת ההגנה ולפיה, הבושה נבעה מכך שהמעשים בוצעו בהסכמה ולכן המתלוננת בדתה את כל האירוע, זאת בהתבסס על השיחות המוקלטות. לדידה, אין להטיל דופי, ללא כל סיבה אמיתית, במתלוננת ולהעדיף את גרסתו של הנאשם שדרך השקר היא דרכו.

אשר לחבלות שנגרמו למתלוננת טוענת המאשימה בהתייחס לחוות הדעת מטעם ההגנה של המכון לרפאה משפטית (6/נ), שהפתולוג לא יכול היה לבסס מסקנה כלשהי הרלוונטית להכרעה במחלוקת, שכן אין בה כדי לאשר את גרסת המתלוננת בדבר חדירה אלימה אך גם בוודאי שאין בה כדי לשלול או לפגוע בה.

לטענת המאשימה, אכן המתלוננת שאלה מהי העלות (ועל כך יורחב להלן). ברם, עצם ידיעתה על משמעות שירותי "גייגולו" לא הופכת את עדותה ללא אמינה. כמו כן, מודה המתלוננת שביורה אם יש לנאשם אישור רפואי זאת לאחר שלל ניסיונות השכנוע של הנאשם לקיים עמו יחסי מין ואולם אין בין השאלות לבין האונס כל קשר, מה גם שבשום שיחה לא ניתנה הסכמת המתלוננת לבואו של הנאשם לצורך קיום יחסי מין אלא לצרכי השיפוץ בלבד. דבריה בשיחות נותרים בגדר של אפשרות עתידית אם תחליט שמעוניינת. כן שללה המתלוננת את טענת ההגנה לפיה, יתכן והתלונה הגיעה על רקע העובדה שלא נהנתה מיחסי המין כפי שהבטיח לה הנאשם.

עוד מבקשת המאשימה לדחות את גרסתו הכבושה של הנאשם אודות המעשים בחדר השינה, אותה העלה רק בעת חקירתו בבית המשפט גרסה שכלל לא הוטחה במתלוננת בחקירתה בבית המשפט.

דיון והכרעה

10. ב"כ המאשימה פותחת סיכומיה ב"גדר המחלוקת" כך לטענתה, ואני מצטט: "המחלוקת בתיק זה הינה סביב התרחיש העובדתי שקרה- האם, כגרסת *** , אנס אותה הנאשם בברוטליות ובכח רב במשך דקות ספורות לאחר שהפיל אותה על מיטתה והפשיט את בגדיה התחתונים והכל ללא הסכמתה; או שמא, כטענת הנאשם, מדובר היה ביחסי מין מוסכמים, מתוכננים וממושכים שהחלו במין אוראלי לבקשתה של *** עד אשר הגיעה לסיפוק מיני, ובהמשך יחסי מין מלאים עד אשר הגיע הנאשם לסיפוק מיני ושפך את זרעו בתוך גופה של *** , כל זאת לבקשתה ובהסכמתה של ***".

11. בכל הכבוד הראוי, לא זוהי בלבד גדר המחלוקת. למעשה לפנינו סיפור בשלושה חלקים או הצגה של שלוש מערכות כאשר בכל אחת ואחת מהן יש מחלוקת בין שני ה"שחקנים" המרכזיים, המתלוננת מצד אחד והנאשם מהצד השני.

12. המערכה הראשונה החלה במפגש אקראי, שבין הנאשם לבין המתלוננת בצהרי יום שבת 16.07.22, למערכה זו יש תיעוד צילומי בלבד ממצלמות האבטחה שהיו בסמוך ועל כך להלן.

13. המערכה השנייה מורכבת ממספר פרקי משנה והיא, שיחות הטלפון שבין הנאשם לבין המתלוננת, שיחות שהוקלטו על ידי הנאשם כאשר המתלוננת לא מודעת לכך, ועל כך להלן. אקדים ואומר, כי המאשימה כך בסיכומיה, וכך גם בחקירתה הנגדית את הנאשם מתייחסת להקלטות אלו כאל "תעודת ביטוח" שבה הצטייד הנאשם מראש, כדי לכסות על מעשי האונס שיוחס לו. לטעמי, מדובר אכן ב"פוליסת ביטוח" אבל כזו שנועדה ל"בטח" את הנאשם מפני אישום שווא, וגם על כך להלן.

14. המערכה השלישית, שגם היא מורכבת מפרקי משנה אירעה ביום 24.07.22 החל מהשעה 17:06 ועד השעה 17:31, צודקת ב"כ המאשימה בכך, שיש מחלוקת של ממש מה ארע בעת מפגש זה, אלא שמחלוקת זו אינה נסובה רק על מה שאירע אלא על מטרת המפגש מלכתחילה. מה היה בתחילתו? מה היה באמצעו? ומה היה בסופו? להלן אפרט את מסקנותיי לעניין זה.

15. במבוא לסיכומיה מבקשת מאתנו המאשימה כי נאמץ את גרסתה של המתלוננת במלואה ונעדיף אותה על גרסת הנאשם. אקדים ואומר כי זאת לא אוכל לעשות, דומני שהמאשימה כשלה בהוכחת האישום המרכזי המיוחס לנאשם שהוא כמובן האשמתו באונס המתלוננת. המאשימה בטיעוניה מבקשת לקבוע ואני מצטט: " למרות גילה והטראומה המשמעותית שחוותה, הגיעה *** לבית המשפט והעידה באופן קוהרנטי ועקבי ותארה את שחוותה. ***

לא התחמקה ולא נמנעה מלענות על אף שאלה, גם כאשר היה בדברים כדי לפגוע בצניעותה ובפרטיותה, *** השיבה לשאלות התביעה אך גם לא היססה להשיב לשאלות בית המשפט ושאלות ההגנה בכנות וכמיטב ידיעתה".

צר לי אך התרשמתי הייתה שונה, המתלוננת לא העידה באופן "קוהרנטי ועקבי", והתחמקה ממתן תשובות לחלק מהשאלות, כך בדיון לפנינו וכך גם בחקירות המשטרה והכל כפי שיפורט ויודגם להלן.

16. יוער ויודגש, כי בוודאי שהנאשם אינו "טלית שכולה תכלת" וודאי שהנאשם הפר את הוראות צו הפיקוח שהוטל עליו וכפי שעוד יפורט להלן. ברור גם שהנאשם לא היה תמים והוא זה שבא בהצעות מיניות בוטות למתלוננת ואולם מכאן ועד להאשמתו באונס ברוטלי המרחק רב ואפילו רב מאוד.

המערכה הראשונה

17. המערכה הראשונה החלה כאמור במפגש אקראי בין המתלוננת לנאשם ביום 16.07.23 ועל כך אין מחלוקת. עם זאת, מחלוקת של ממש יש מה היה במפגש זה? מי יזם את השיחה והאם בשיחה נדונו גם ענייני שיפוץ או רק ענייני מין.

18. לטענת המתלוננת, הנאשם הוא זה שפנה אליה וביקש כוס קפה. המתלוננת לטענתה, הסכימה לכך ואמרה לו שתשלח לו כוס קפה עם העובד הזר שלה. לאחר מכן המתלוננת שאלה את הנאשם מאיפה הוא? מה הוא עושה? ולטענתה השיב לה שהוא מ*** במקור, גר ב*** והוא "שיפוצניק" והמתלוננת בתגובה אמרה לו "תשמע יש לי איזה משהו לעשות קח את הטלפון ונהיה בקשר" (עמ' 22 לפרוט', שורות 4-10). בהמשך שם העידה המתלוננת ורק לאחר שאלה נוספת של ב"כ המאשימה, "איזה דברים עוד הוא אמר לך בחוץ?" (עמ' 23 שורה 4) ועל כך השיבה המתלוננת ואני מצטט: "פתאום הוא אומר לי אני רוצה את הגוף שלך? אמרתי לו מה? הגוף שלי עומד למכירה מה? אני אני אישה מבוגרת ושילך יש מלא צעירות אני בת 82 מה הוא רוצה ממני? כלומר, אני אני לא הכתובת, הוא יכול למצוא מלא בחורות צעירות. אז הוא הסתכל עליי והוא הוציא את איבר המין שלו, אמרתי לו מה אתה עושה? באמצע הרחוב? בצורה כזאתי אני בחיים לא ראיתי דבר כזה. אז הוא אומר לי טוב שלום הלך. לא..". (עמ' 23 לפרוט', שורות 5-10). ובהמשך שם מוסיפה המתלוננת כי "נתתי לו את הטלפון בשביל שהיה לי צורך בהתקנת דלת..." (עמ' 24 לפרוט', שורה 28).

19. גרסת הנאשם שונה לחלוטין. לטענתו, המתלוננת היא זו שפנתה אליו לראשונה ואמרה לו שהיא מעוניינת בגברים. לטענתו הוא אכן הציע את שירותיו כ"גייגולו" והציע למתלוננת כי יקיים איתה יחסי מין. מחלוקת שולית לטעמי, יש בשאלה מי פנה למי ראשון? האם קודם הנאשם החמיא למתלוננת ורק אחרי היא אמרה שהיא רוצה גבר? או שמא הנאשם עצמו הוא זה שהציע לה את שירותי המין שהוא מספק.

כאמור, לטעמי זוהי מחלוקת שולית וגם אם אניח לרעת הנאשם, שהוא זה אשר יזם מחמאות למתלוננת והוא זה אשר בדבריו "שיווק את עצמו", הרי שברור הוא, כך לטעמי, שמרבית

השיחה נסובה אכן על מתן שירותי מין והנאות למתלוננת ואולי גם לחברותיה, ובשום שלב בשיחה זו, לא עלה כלל נושא השיפוץ או תיקון כלשהו בדירתה של המתלוננת ועל כך להלן.

20. עוד לגרסת הנאשם הוא לא הוציא את איבר מינו וחשף אותו בפניה של המתלוננת. לטענתו מדובר ברחוב ראשי המרושת במצלמות ומשכך לא סביר כלל שיוציא את איבר מינו ויחשוף אותו בפניה של המתלוננת.

21. כנרמז כבר לעיל, דומני שגרסתו של הנאשם סבירה יותר מאשר גרסתה של המתלוננת, וגם אם לא כך הוא, הרי שלכל היותר כפות המאזניים נותרו מאוינות וכידוע אין די בכך להוכחת אשמו של הנאשם.

22. כאמור לעיל, תיעוד קולי למפגש זה אין בפנינו ואולם תיעוד ויזואלי יש ויש (ת/ 14) וממנו עולה, כי מדובר במפגש נינוח, ברחובה של עיר, ובשום שלב לא נראה כי הנאשם מפשיל מכנסיו וחושף את איבר מינו, כשם שגם בשום שלב לא נראה שהמתלוננת מופתעת, מפוחדת או נבוכה.

23. מחלוקת שולית נוספת הינה בשאלה, האם הכירה המתלוננת קודם למפגש זה את הנאשם, או שמא זה היה המפגש הראשון ביניהם. לטענת המתלוננת לא הייתה לה שום היכרות קודמת עם הנאשם וזו לה הפעם הראשונה שבה פגשה בו. לעומת זאת לטענת הנאשם, כבר בחקירותיו במשטרה, יש לו היכרות עם המתלוננת שכן הוא גדל בשכונה. כאמור זוהי מחלוקת שולית לטעמי ואולם גם לעניין זה נוטה אני להסכים עם הנאשם, שכן לולא שהייתה לה היכרות מוקדמת מדוע שתסכים המתלוננת להכין לו כוס קפה? ומדוע בכלל התפתחה לה שיחה ארוכה שבמהלכה וכאמור נראו שני הצדדים נינוחים, מהלכים וחוזרים ונפרדים כידידים.

24. גם אשר לליבת הוויכוח סבורני שהמאשימה לא הצליחה להוכיח ואף ההיפך הוא הנכון, שעיקר השיחה או, שמטרת מסירת מספר הטלפון של המתלוננת לנאשם היו לצורך תאום לביצוע שיפוץ בדירתה של המתלוננת ואלה הם טעמי לכך.

א. קשה להלום שלאחר הצעות מיניות כה בוטות, עד כדי חשיפת איבר המין של הנאשם בפני המתלוננת תסכים המתלוננת, שהנאשם יבצע עבודות שיפוץ בביתה. אוסיף ואומר כי אם גרסת המתלוננת נכונה, שאכן הנאשם חשף את איבר מינו בפניה, ולמרות זאת לאחר מכן הזמינה אותו לביתה, הרי שהדבר מחזק את גרסת הנאשם שמטרת הגעתו לביתה, הייתה לצורך מפגש מיני.

ב. בכל השיחות שבין הנאשם למתלוננת בטלפון (השיחות שהוגדרו לעיל כמערכה השנייה) וארחיב על כך להלן, עולה ברורות כי נושא השיחה היחיד הוא שרותי המין שאותם יספק הנאשם למתלוננת. נכון הוא וכמפורט לעיל, שהנאשם משדל ומפציר במתלוננת לקיים איתו יחסי מין ורק בשיחה הרביעית, שעוד אשוב אליה, המתלוננת

שואלת לראשונה מה אתה יודע לעשות ובפעם הראשונה עולה עניין הדלת (ת/15 עמ' 10). הינה כי כן, עד לאותה שיחה, שהינה כאמור השיחה הרביעית שבין המתלוננת לנאשם, לא שואלת המתלוננת פעם אחת שאלה כלשהי לעניין הדלת ובפעם הראשונה, בשיחת הטלפון, היא שואלת "מה אתה יודע לעשות?" לו כדבריה של המתלוננת עניין זה כבר עלה במפגש הראשון ביניהם מדוע שאלה רק עתה, מה אתה יודע לעשות? ומדוע רק עתה היא עונה לו ואני מצטט "אה לי משהו לעשות... החלפת דלת" (עמ' 10, שורות 31-34). האזנתי להקלטות השיחה ומהאזנה זו עולה באופן ברור ושאינו משתמע לשתי פנים ש"רעיון" החלפת הדלת או הרחבתה, עלה לראשונה בשיחה טלפונית זו ולא בשום שלב קודם!

ג. כאמור לעיל, המפגש שבין הנאשם למתלוננת ביום 16.07.22 תועד במצלמות שעל יד ביתה של המתלוננת. צפיתי בסרטון שהופק ממצלמות האבטחה (ת/14), מדובר במפגש של כ-12 דקות שתחילתו בשעה 15:27 וסיומו בשעה 15:39. המפגש כאמור, נראה נינוח והנאשם והמתלוננת מחליקים כפות ידיים ("כיף" בפי העם) כך בשעה 15:28. השיחה נמשכת ולמתבונן מן הצד נראה כי לא מדובר בשני אנשים זרים זה לזו. במהלך השיחה, שני הצדדים מדברים ונעים אנה ואנה. ברחוב הצר חולפים אנשים נוספים (כ-10 בסך הכל). בשלב מסוים הנאשם אכן מוציא את הטלפון הנייד מכיסו (33:15) ורושם משהו על גבי הטלפון שלו.

בשעה 15:35:51 נראית המתלוננת בתנועה חזרה לתוך ביתה ואולם משנה את דעתה, חוזרת לכיוונו של הנאשם ושניהם יחד מתרחקים מהמצלמה למשך כ-3 דקות. בשעה 15:39:30 חוזרים השניים, הנאשם ממשיך לדרכו והמתלוננת חוזרת לחצר ביתה. בכל מהלך המפגש המצולם לא נראית פעולה חריגה מצידו של הנאשם ובוודאי שלא נראה שהוא מפשיל מכנסיו ושולף את איבר מינו, כאמור המתלוננת נראית נינוחה לחלוטין. ער אני לכך שיש 3 דקות שבהן אין תיעוד ויכול, שאכן אירע האירוע של שליפת איבר המין אלא, שכאמור בתום 3 הדקות חוזרים יחדיו הנאשם והמתלוננת ושוב שניהם נראים נינוחים, משוחחים ונפרדים.

לטענת המתלוננת בעדותה בפנינו, הוצאת איבר המין הייתה בסוף המפגש (להלן אראה שלא כך היו פני הדברים ולטענת המתלוננת, כך בנ/3, חשיפת איבר המין הייתה מיד בתחילת המפגש) ולכן "עזבתי אותו והלכתי הביתה, נדהמתי מהדבר הזה" (עמ' 26 לפרוט', שורות 26-27). כמפורט לעיל, לאחר היעלמותם מהאזור המצולם שניהם חוזרים יחדיו לכיוון ביתה של המתלוננת, מדברים זמן קצר נוסף וכאמור, ועל פניו, לא נראה שום דבר חריג. יתר על כן המתלוננת ממשיכה בשגרת יומה, מסתובבת שוב באזור הקולנועית, חוזרת לגינת הבית, מסדרת ועובדת בגינה, כאשר בשלב זה גם נראית אישה על הליכון ואיתה אישה צעירה שנכנסות גם הן לחצר הבית.

בלתי סביר שאישה, בת 81, שנחשפת ברחובה של עיר לחשיפת איבר מינו של גבר זר בפניה, וכדבריה שלה בפנינו, "באמצע הכביש", תעבור על כך לסדר היום, לא תצעק (וער אני לטענותיה שהיא "לא צועקת", וגם על כך להלן) לא תפנה לעוברי האורח האחרים ותתריע בפניהם, תתקשר למשטרה, לילדיה ועוד.

תמוה מכך, כלום יעלה על הדעת שאשה ושוב בת 81, תכניס בהמשך לביתה מישהו שהתערטל בפניה, ולטענתה שלא בהסכמתה ואחר שנדהמה מהדבר הזה?
טענותיה אלו של המתלוננת, הינן בלתי סבירות בעליל. איני מתעלם כמובן ממצבן הנפשי של נפגעות עבירות מין ועוד אדרש לזה להלן, אבל בשלב זה, למעשה לא נעשה למתלוננת דבר, היא גם לא נראית "קפואה", או חסרת אונים והתנהגותה לעניין זה נותרה ללא הסבר של ממש.
לכל האמור אוסיף, שבפרק זמן של כ-12 דקות חלפו במקום כאמור, כ-10 עוברי אורח וגם בנתון זה יש כדי לקבוע שהנאשם לא שלף את איבר מינו "באמצע הכביש", כטענת המתלוננת, זהו דבר שאינו סביר.

25. טרם סיכום פרק זה, אבקש להביא עוד התייחסות קצרה לעניין שעלה בבית המשפט, וצפייה בסרטון תומכת אף בעניין זה בנאשם.

במהלך עדותו של הנאשם, הטיחה בפניו ב"כ המאשימה שבזמן שהוא עבר, "היא בזמן הזה בכלל מטעינה את הקולנועית" (עמ' 145 שורה 4-5) הנאשם הכחיש זאת, וב"כ המאשימה לא קיבלה תשובה זו וטענה שהוא משקר והנה מהסרטון עולה, כי ברור שהנאשם לא ראה וגם לא יכול היה לראות את המתלוננת מטעינה את הקולנועית, הנאשם חלף על פני המצלמה ועל פני הקולנועית ולאחר שניות ספורות יוצאת המתלוננת מסמוך לקולנועית, ניגשת למרכז הכביש, מרימה שקית ניילון שחורה, ואז ורק אז היא נראית מדברת עם מישהו זר, שכעבור שניות נוספות מתקרב אליה. מהתמונה לא ניתן לראות או להסיק בוודאות מי פונה למי, הגם שיותר סביר להניח שהמתלוננת היא זו שהבחינה לראשונה בנאשם, שכבר חלף על פני הקולנועית והיה למעשה בגבו אליה. אולם זהו עניין שולי, העניין המרכזי לסוגיה זו הינו, שאכן הנאשם צדק שלא ראה ולא ידע שהמתלוננת עסקה בהטענת הקולנועית.

26. סיכום לעניין המערכה הראשונה-

- בשיחה זו לא דובר כלל על עבודות שיפוץ.
- הנושא המרכזי היה ככל הנראה, שירותי המין אותם רוצה לספק הנאשם, הן למתלוננת והן לחברותיה (עובדה שתעלה בשיחות המאוחרות ולכאורה ללא הקשר).
- הנאשם לא שלף את איבר מינו בפני המתלוננת.
- מסירת מספר הטלפון של המתלוננת לנאשם, לא נעשתה לצורך תיאום עבודות להחלפת דלת, אלא לצורך תיאום מפגש מיני.

27. האם בכך נסתם הגולל על סיכויי הרשעת הנאשם לעניין האונס? התשובה לכך היא כמובן שלילית. איני מתיימר לקבוע, כי כבר במפגש זה הייתה הסכמה מלאה של המתלוננת לקיום יחסי מין, וברור שעל סמך זה בלבד, אסור היה לנאשם לעשות את שעשה.
זאת ועוד, גם אם הייתה הסכמה, בשלב כזה או אחר, אזי ברור הוא שהמתלוננת רשאית הייתה לחזור בה בכל שלב שלפני ביצוע המעשה.
משכך יש לעבור למערכות הבאות, תוך שאקדים ואומר, כי גרסת המתלוננת הייתה עקבית-מעולם לא נתתי הסכמה- לפיכך וככל שאקבע שכן הייתה הסכמה ושעה שהמתלוננת

לא טענה (ואף לא ב"כ המאשימה בסיכומיה) כי המתלוננת חזרה בה מהסכמה זו, הרי שלא יהיה מנוס וככל שאקבע שהייתה הסכמה, מלזכות את הנאשם מאישום זה.

המערכה השנייה/שיחות הטלפון המוקלטות.

28. בין הנאשם למתלוננת נערכו 4 שיחות טלפון שהוקלטו על ידי הנאשם. שלוש שיזם הנאשם ואחת שיזמה המתלוננת. לכך יש להוסיף עוד שיחת טלפון שיזמה המתלוננת לנאשם, שלא נענתה. עוד שיחה או שתיים של הנאשם למתלוננת, שאף הן לא נענו ועוד הודעת "ווטסאפ" ששלחה המתלוננת לנאשם ואשר ככל הנראה נמחקה וכמפורט:

"עו"ד, פ. פוקרא : לקראת סיום אדוני. *** , אז כך, אכן את אישרת לי זה אכן כך, על זה אין מחלוקת היו ביניכם גם לפעמים הודעות וואטס אפ, העדה, גב' *** : נו אז מה?

כב' הש' א. קולה : כן או לא? מה נו אז מה? היו או לא היו?

עו"ד, פ. פוקרא : היו.

העדה, *** : היה פעם אחת אני חושבת.

ש : נמחקה ההודעה הזו? מחקת אותה?

ת : לא.

ש : איפה היא?

ת : הם רשמו את זה זה בסך הכל אם אתה בא" (עמ' 87, שורות 5-14).

29. עוד יצוין כבר עתה, כי המתלוננת אישרה שלא ידעה שהשיחות הוקלטו (ראה דרך משל עמ' 43 שורה 29) ובעת חקירתה הראשונה (נ/1) במשטרה לא ידעה על כך וממילא בחקירה זו לא עומתה המתלוננת עם תוצרי אותן הקלטות.

30. סלע המחלוקת לעניין זה הינו לשם מה נועדו אותן שיחות? לתיאום מפגש מיני כדברי הנאשם, או לתיאום עבודות שיפוץ? לדברי המתלוננת.

לעניין זה, מעניין יהיה להשוות בין עדותה של המתלוננת לפני שנחשפה לעובדה שהשיחות הוקלטו, שאז הייתה, כך להבנת המתלוננת, "מילה מול מילה", לבין תשובותיה לאחר שנודע לה, שהוקלטו השיחות, שאז ניסתה למצוא הסברים מהסברים שונים לאמירותיה באותן שיחות, הסברים שרובם לא צלחו את מבחן ההיגיון והשכל הישר. עניין זה אחרון, נכון גם להסברי המתלוננת במהלך חקירתה בבית המשפט.

31. נפנה אפוא להודעה נ/1. אקדים ואציין כי בהקלטת נ/1 וכדברי ב"כ המאשימה היו תקלות (עמ' 11 שורה 16) אולם לטענתה, מה שהקלידה החוקרת כנרת עוזיאל משקף את עדותה של המתלוננת (שם עמ' 77 שורות 11-13).

משכך אפוא והגם שמדובר בהודעה קצרה אסתמך עליה, לפחות בכל הקשור לחקירת המתלוננת לעניין השיחות המוקלטות.

וכך מתארת המתלוננת את הקשר הטלפוני, שבינה לבין הנאשם מאותה שבת שהוזכרה במערכה הראשונה לעיל, ועד מעשה האונס הנטען במערכה השלישית להלן : "... אחרי זה

(הכוונה אחרי המפגש בשבת – א"ק) אני נכנסתי הביתה ולמחרת אני חושבת שהוא צלצל שלוש פעמים ואני לא ענית, כי ראיתי שזה הוא... בסוף ענית ואמרתי לו שיבוא לעשות הצעת מחיר... לא זוכרת אם אני אמרתי לו שיבוא או שהוא הציע, אבל זה מה שדיברנו..."(עמ' 2, אין מספרי עמודים ואין מספרי שורות).

ובהמשך שם שואלת החוקרת "ש: אם דיברת לפני שבוע למה הגיע רק אתמול? ת: כי לא ענית לו. אני ענית במשך השבוע לא זוכרת. בשבת אני התקשרתי אליו והוא לא ענה בכלל ובראשון אמר לי שיבוא למחרת בשעה 17:00".

הנה כי כן, כל השיחות לטענת המתלוננת נסובו סביב תיאום נושא השיפוץ, חלקן ביוזמת הנאשם וחלקן ביוזמת המתלוננת. אין אזכור ולו ברמז לכך, שלשיחות היה אופי מיני, שכפי שראינו וכפי שעוד נראה, אופי מיני בוטה במיוחד.

32. טרם שאמשיך להודעות הבאות, אבקש להעיר שלוש הערות!

א. ער אני לכך שהודעה זו נגבתה בבית החולים ומיד לאחר הניתוח שנעשה למתלוננת ומשכך יכול, שאין לבוא עמה חשבון שלא דיקה בתשובותיה, הגם שלמיטב הבנתי "חוסר בדיוק", נבע במישרין מהעובדה הפשוטה שהיא לא ידעה שהשיחות הוקלטו.

ב. המתלוננת מוסרת לחוקרת שלמחרת וכאמור, הוא התקשר שלוש פעמים והיא לא ענתה, "כי ראיתי את המספר..." ולשאלת החוקרת אינה יודעת להעיד, כיצד ידעה מה המספר של הנאשם, ואכן שאלה זו נשארה להדהד.

ג. לגירסת המתלוננת, כל מטרת השיחה הייתה תיאום שיפוץ והיא בעצמה חיפשה אותו בשבת שלאחר מכן ואם כך, מדוע לא ענתה לשיחות "כי זיהתה את המספר"? גם לכך אין למתלוננת תשובה.

33. לאחר הודעתה הראשונה של המתלוננת נעצר הנאשם, נחקר, מסר גירסה הכוללת כמובן את מסירת הקלטת שיחות הטלפון שבינו לבין המתלוננת. או אז, מסרה המתלוננת הודעה שנייה. (2/ג) חקירה, שנכתבה בכתב יד על ידי החוקרת נאדיה חליחל.

34. בהודעתה זו עומתה המתלוננת עם תוצרי ההקלטה שזה עתה נחשפה להן. החוקרת הבינה וכך גם הבנתי אני, שהשיחות היו בעלות אופן מיני בוטה ולא עסקו בשיפוצים ומשכך וכאמור עימתה החוקרת את המתלוננת עם תוצרי הקלטות אלו.

35. כאמור, תשובותיה לעניין זה לא היו קוהרנטיות כלל ועיקר, לא במהלך הודעותיה במשטרה ולא לפנינו, ולהלן אראה ומשום כבודה של המתלוננת, רק דוגמאות מספר:

א. בנ/2 שורה 5 שואלת החוקרת את המתלוננת כך: "החשוד אמר לך סקסית וחיים שלי ואת צחקת מזה" והמתלוננת משיבה כך: "אמרתי לו שאני לא מוכנה ואני בת 82 והוא ילד והוא צעיר ממני בהרבה. הוא גם ערבי" (שורות 7-8).

בכל הכבוד הראוי אין כל קשר בין התשובה לשאלה, השאלה הייתה למה את צוחקת, והתשובה אינה עונה לשאלה, מה גם שלא ברור המשך התשובה "והוא גם ערבי", ומה זה קשור לשאלה?

ב. בהמשך שם (שורות 13-15) מסבירה המתלוננת, כי מסרה לנאשם שהיא תסדר לו את חברותיה "כדי שהוא ירד ממני ולא יציק לי יותר". בכל הכבוד הראוי גם זו תשובה שאינה הגיונית, כדי שלא יציק? מה פשוט מלומר לו, אל תתקשר יותר, או לחלופין להפסיק לענות?

ג. עוד בהמשך שם (שורות 16-18) נשאלת המתלוננת מה פירוש המילים "שאת צריכה להתארגן..." ותשובת המתלוננת "התכוונתי לעבודה ולא למשהו מיני..." האומנם? האזנתי להקלטה ולהלן אצטט הימנה, אבל ברור לחלוטין שכל השיח, היה שיח מיני וההתארגנות הנדרשת הינה למעשה המיני, ובפועל וכפי שאראה להלן, בסופו של דבר המתלוננת הודתה בכך.

ד. משום כבודה של המתלוננת וכאמור לעיל, לא אצטט יותר מנ/2 ואפנה רק למה שנאמר שם בסעיף 2 משורה 5, הסבריה של המתלוננת לאישור הרפואי שביקשה מהנאשם ועוד. לשיא האבסורד מגיעים הדברים שם בשורה 28 ולאחר מכן בעמוד הבא בשורות 1-2 וכדלהלן: "ש. במהלך כל השיחות המוקלטות לא נשמע כי את אומרת לו שאת מתנגדת. מה יש לך להגיד על זה? ת. אני ידעתי שהוא שיפוצניק ואני הייתי צריכה להחליף את הדלת ולכן זרמתי עם מה שהוא אמר". ותשובה של ממש, מדוע לא התנגדה המתלוננת, לחיזוריו המיניים, באופן ברור במהלך כל שיחות הטלפון עם הנאשם, אין בפנינו.

36. 3/2 –

א. גם בהודעתה זו עומתה המתלוננת עם תשובותיה בהודעות קודמות ועם השיחות המוקלטות ולהלן, ושוב רק בדוגמאות, לקט מחוסר ההיגיון, שלא לומר לעיתים גם חוסר האמת העולה מתשובות אלו. בזאת הפעם מסרה המתלוננת, שכבר בפתח השיחה, במפגש ברחוב, חשף בפניה הנאשם את איבר מינו, וכך מתארת זאת המתלוננת בנ/3 (ראה בתמלול נ/3 בעמ' 3 משורה 14-31). לטענת המתלוננת השיחה התחילה בכך שהנאשם אמר לה שהוא רוצה כוס קפה ואח"כ אמר לה שהיא יפה ומיד אח"כ הוציא את איבר מינו ורק אח"כ עבר לדבר על שיפוץ. לעומת זאת, בעדותה בבית המשפט וכמתואר לעיל, העידה המתלוננת, שחשיפת איבר המין הייתה רק בסוף המפגש, והנה כאן ולדבריה, כבר בתחילת המפגש חשף הנאשם את איבר מינו, וכיצד אפוא, לאחר עניין מביך זה, מסרה המתלוננת לנאשם את מספר הטלפון שלה?

ב. בהמשך ההודעה הסבירה המתלוננת שחשבה על הדלת, כבר באותו מפגש ברחוב, דבר שכאמור נשלל על ידי לעיל, ואולם וזה החשוב למערכה זו, בתשובה לשאלה למה לא ענתה לטלפונים הסבירה, "לא עניתי אין לי זמן, היה לי מלא סידורים" (פסקה 5 באמצע לנ/3) כזכור בנ/1 השיבה שלא ענתה, כי ראתה שזה המספר שלו ולכן לא רצתה לענות.

ג. בהודעה זו מוסרת המתלוננת ושוב לראשונה, כי הנאשם אמר לה שהוא "גיגולו" ו"לא זוכרת אם אמר לי את זה בפנים או בטלפון יכול להיות בשיחה" (סוף פסקה 5 בעמ' השני) בשיחות הטלפון המוקלטות לא מוזכרת המילה "גיגולו". משכך, אך ברור הוא, שעניין זה עלה כבר במערכה הראשונה, בשיחת החולין ברחוב, ביום שבת 16.7.22.

ד. בהמשך שם, בפסקה 15, מאשרת המתלוננת כי בשיחות "הוא דיבר על סקס ואני צחקתי, כי התביישתי ממה שאני שומעת..." בכל הכבוד הראוי לתשובה זו, האזנתי לשיחות ולא מדובר היה בצחוק של בושה, עד כמה שאזני יכולה להבחין, אלא דווקא בצחוק של שיתוף פעולה.

ה. שוב מעומתת המתלוננת עם שאלתה "כמה זה עולה?" והפעם תשובתה שונה מתשובתה הקודמת בנ/2, ומשום חשיבותה אצטט וכדלהלן; "אני באמת מתוך ליבי לא רציתי את הדבר הזה, הוא משוחח בטלפון מדבר כל מיני מילים שלא שמעתי בחיים, אני לא זוכרת שדיברנו על מחיר, אולי הוא אמר את זה לא אני, אמרתי לו אני אשאל אם חברות שלי רוצות, רציתי שירד מזה, לשאלתך אני המשכתי לדבר איתו כי מדברים לפעמים בטלפון משעמום אבל בכלל לא הייתה לי כוונה לעשות את זה, ואם אני רוצה באמת לעשות את זה אני עושה ביום בשעה חמש, למה לא לעשות בלילה, ואם אני רוצה לעשות זה שיש אנשים בבית לא. זה היה שחיטה ממש הוא שחט אותי כמו פרה" (נ/3 בעמ' 3 פסקה 17).

עוד ראה לעניין זה, שם בפסקה 21:

"הייתי משועממת אמרתי אני אדבר איתו, בשום אופן לא התכוונתי לעשות את זה, כן דיברתי איתו בטלפון רציתי שיעשה לי את המקלחת, בשיחות זרמתי איתו כדי שירד מהגב שלי בעניין יחסי המין אני רציתי שיעבוד בבית שיסדר את הדלת לא שיאנוס אותי".

בכל הכבוד הראוי, תשובה "שמדברים משעמום", אינה תשובה הגיונית. תשובה ש"אני לא זוכרת שדיברנו על מחיר", היא תשובה לא נכונה, שכן השמיעו למתלוננת שהיא שואלת "כמה זה יעלה" וכזכור תשובותיה קודם לכן ולאחר מכן היו שונות.

תשובה כי "זרמתי איתו כדי שירד מהגב שלי בעניין יחסי המין..." אינה תשובה הגיונית, ומה פשוט יותר מלהגיד באופן ברור "לא", ובכך היה "יורד" ממנה. ומה פשוט יותר מלא להמשיך את ה"התקשרות" איתו? והלא כלל לא קיבלה ממנו הצעת

מחיר, ומניין לה שהוא זול מאחרים? ובכלל המתלוננת העידה על עצמה כאשה שקולה ואחראית, מנהלת חשבונות בעברה, שבודקת כל דבר, וכיצד אפוא עמדה להתקשר בחוזה לשיפוץ עם אדם שכלל לא הכירה? ומניין לה שהוא איש מקצוע? ולמה לא ביקשה ממנו תעודות המעידות על היותו איש מקצוע?

בהודעתה זו שוב משמיעים למתלוננת את השיחות שבינה לנאשם, ובכל הכבוד הראוי, תשובותיה אינן משקפות את המציאות, ואולי אפילו מעוותות אותה וכדלהלן;

א. ההקלטה מיום 16.07.22 בשעות 12:16 ו-17:19 (יוער כאן כי נפלה ככל הנראה טעות בשעות שאליהן הפנתה החוקרת שכן מהדיסק שצורף לת/15 עולה כי השיחות היו בשעה 12:13 ו-17:16) השיחה המשמעותית הייתה ב17:16 ולפיכך להלן אדרש בעיקר אליה) לגביה טוענת המתלוננת שמדברים רק על הדלת. האזנתי כאמור לתוכנה של הקלטה זו הנפתחת במילים אלו **"מה נשמע ...?!"** והתשובה **"ברוך השם"** ואם יורשה לי אז שיח זה התנהל בנימה אמפטית מאוד. השאלה הבאה היא כך – **"תגידי את לא רוצה להתארגן עכשיו אני אבוא יותר מאוחר"** והתשובה **"לא לא ... אני צריכה להתארגן לזה בטח לא היום ... השבוע זה אולי יקרה. תגידי לי כמה זה עולה, דבר כזה צריך לעלות כסף... אצלי הכל סגור מראש"**. ועל כך משיב הנאשם **"אני רוצה לפנק אותך"**, והמתלוננת צוחקת, ושוב אם יותר לי, לא התרשמתי שמדובר בצחוק של מבוכה או בושה. הנאשם ממשיך, **"אני רוצה שיהיה לך טוב, אני אלקק אותך..."** ושוב צוחקת המתלוננת (ושוב לא בצחוק של מבוכה עסקינן) ושואלת בחצי צחוק **"מאיפה באת, מאיפה באת?"**. הנאשם ממשיך בשפה מינית בוטה ושואל אותה לגבי הדגדגן שלה ואז משיבה המתלוננת **"איך אתה מדבר... אני לא מדברת על דברים כאלו..."** (ללמדך שהמתלוננת ידעה כשרצתה לקטוע שיחה שלא נעימה לה) הנאשם ממשיך תכניי את עצמך והמתלוננת משיבה **"כשאני אהיה מוכנה יש לי את הטלפון שלך..."** (להלן נראה שאכן המתלוננת התקשרה מיוזמתה לנאשם) ומוסיפה מיוזמתה שלה **"יש לי חברה אחת שהיא מעוניינת..."** והנאשם ממשיך **"בסדר גם היא, אבל קודם תבואי את אני אפנק אותך ואת תספרי לה איך היה..."** ומה משיבה המתלוננת - **"תודה רבה"**. הנאשם ממשיך **"אני מחכה לך ... אני מת ללקק אותך..."** והמתלוננת שוב צוחקת, ושוב לא צחוק של מבוכה. וממשיכה **"אני צריכה להתארגן לדבר הזה, אני בחיים לא עשיתי הדבר הזה..."** והנאשם ממשיך **"אני מחכה לך"**, והמתלוננת - **"בסדר יש לי את הטלפון שלך"**. הנה כי כן, אין בשיחה זו וגם לא בקודמתה, מילה וחצי מילה על דלת.

ב. המתלוננת מופנית לשיחה מיום 17.7 בשעה 17:46 (יוער כי בהתאם לדיסק שצורף לת/15 מדובר בשעה 14:46) ולעניין זה משיבה המתלוננת כך **"הוא רוצה שאני אסדר"**

לו את החברות שלי ואם יגיע עכשיו מלך סעודי לא אסכים שיגע לי ביד אני בחיים שלי שיפנק אותי לא לא מכירה אותו ואחרי האירוע של האונס אני מקבלת כדורים למניעת מחלות"

ולעניין האישור הרפואי אותו ביקשה, משיבה המתלוננת **"כי רצה את החברות שלי וזה דבר מאד חשוב"**. כאמור גם לשיחה זו האזנתי, ותשובת המתלוננת ובכל הכבוד אינה תואמת לשיחה זו. אפתח בכך, שמי שהציע את החברות לראשונה, הייתה המתלוננת שבשיחה קודמת וכאמור אמרה, **"שיש לה חברה שאולי רוצה גם"**. לגופם של דברים טענתה, כי לא רצתה שיפנק אותה ולא הייתה מעוניינת בו בכלל, נסתרת לחלוטין משיחה זו כמו גם מהשיחה שאחריה.

אצטט, ושוב כדי שלא לפגוע יתר על המידה בכבודה של המתלוננת רק קטעים ספורים משיחה זו וכדלהלן:

לאחר שהנאשם מבטיח לה שתהיה מבסוטי משיבה המתלוננת, **"אני צריכה גם קודם לדבר עם החברות שלי..."** ולאחר שהנאשם מתפאר ב**"לשון העבה"** שלו, שואלת אותו המתלוננת לגבי אישור רפואי והנאשם ממשיך **"...אני רק מדבר איתך וכבר עומד לי, חבל על הזמן..."** ושוב המתלוננת צוחקת, ושוב ולמיטב הכרתי, לא ממבוכה! הנאשם ממשיך **"את מבינה?"** הנאשם שוב חוזר לעניין הלשון והנאשמת אומרת **"וואי"**, הנאשם ממשיך בלשון מינית בוטה במיוחד לגבי מה יעשה לה עם הלשון, והמתלוננת משתפת פעולה באופן מלא ובהמשך שם ותוך בקשת סליחה מהקוראים אצטט עוד קטע קצר, **"את צריכה שיכנס ויצא כל הזמן... שזה יהיה בפעולה את מבינה? כי ... אל תדאגי אני חבל על הזמן..."** ותשובתה של המתלוננת - **"אתה אלוף"** דומני שהדברים מדברים בעד עצמם, וכך זה ממשיך וכמובן ללא כל הסתייגות ולמעשה תוך שיתוף פעולה מלא של המתלוננת.

ג. השיחה הבאה אליה מופנית המתלוננת, היא שיחה מיום 21.7 שעה 09:36 (בדיסק שצורף לת/15 השעה היא 08:36).

מיד אדרש לתוכנה של שיחה זו, ואולם תשובתה של המתלוננת בהודעה ראויה לציון, **"אני אומרת שתמיד אפשר לדבר ... זו שיחת חולין שמח כזה...."**

שיחה זו יזם הנאשם, ואולם היא באה בעקבות הודעה ששלחה המתלוננת לנאשם, ושבה היא אומרת לו חיפשתי אותך, והיא פותחת בשאלה **"...איפה היית אתמול?"** תוך שהיא פעמיים חוזרת על שאלה זו (ראה ת/15 עמ' 8 שורות 2-8) ובהמשך שם אומרת לו המתלוננת **"רצייתי לדבר....סתם...."** (שם שורות 13-18).

האזנה לתוכן השיחה מגלה בעליל, שלא מדובר בסתם דיבורים. טון השיחה, חילופי המילים שבה, מעידים על שיחה בין "זוג מאוהבים" (סליחה על השימוש בביטוי זה, בנסיבות אלו) בו המתלוננת מתעניינת באופן אמפטי לחלוטין בשלומו של הנאשם, שואלת איפה היה אתמול, מאשרת ששלחה לו הודעה, אומרת בהיסוס קל **"כנ רצייתי לדבר..."** ועל מה יש להם לדבר? והלא עד לשיחה זו עניין הדלת לא הועלה באף לא אחת מהשיחות הקודמות? יתר על כן וכמפורט לעיל, רק בשיחה זו, לראשונה שואלת המתלוננת את הנאשם **"מה אתה יודע לעשות..."** וגם זאת רק לאחר שהוא מציע לה לביים תקלה, כדי שיהיה לו תירוץ לבוא לביתה באופן שלא מחשיד, ואז ורק אז נזכרת

המתלוננת "א...א יש לי משהו לעשות", ובכן כיצד יכולה המתלוננת לטעון שכל השיחות נועדו לצורך הרחבת הדלת, שעה שהיא עצמה יזמה שיחה, ושלחה הודעה, עוד טרם עניין הדלת בא לאוויר העולם? והשיחה מסתיימת בכך שהנאשם שואל "התגעגעת אליי?" והמתלוננת משיבה "כן, בסדר", ושוב חוזר הנאשם על השאלה והמתלוננת צוחקת והם קובעים "להתראות בערב". יודגש שוב, טון השיחה והאינטונציה מדברים בעד עצמם, כך לא נשמעת שיחה בין "שיפוצניק" למזמין עבודה. כך נשמעת שיחה בין שני אנשים, שרגילים לדבר, שיש להם אינטרס לגמרי אחר. אדגיש שוב, ברור שהנאשם מפתה, לוחץ, משדל, אולם גם ברור שהמתלוננת מתרצה, משתפת פעולה ובשלב השיחות לפחות, אף נשמעת נהנית ומעוניינת.

38. העדות בבית המשפט (ביחס לשיחות המוקלטות) -

א. במהלך עדותה בחקירה הראשית, ניסתה המתלוננת למזער את עניין השיחות המוקלטות ובתשובתה הראשונה השיבה "על שיחות הטלפון המוקלטות, הם יכולים לקרוא הכל וקשה לי להיזכר בכל שיחה ושיחה מה אתם רוצים..." (עמ' 28 שורות 24-25).

ב. במהלך עדותה בפנינו אישרה המתלוננת למעשה וזאת במענה לשאלה "למה התכוונה כשאמרה דבר כזה בטוח צריך לעלות כסף..". כי נושא ה"גיגולו" עלה בשיחתם בעל פה, שכן, כך השיבה:
"אני אמרתי לו אני אמרתי לו שזה נקרא ג'יגולו אישה מבוגרת לוקחת איש צעיר אז כן בהתחלה אמרתי לו אם הוא רוצה אישה מבוגרת שילך לבחורות צעירות למה הוא צריך לבוא לאישה מבוגרת? אבל הוא איך אומרים הוא דיבר על זה". (עמ' 29 שורות 23-26).

ג. לעניין הכוונה של המתלוננת במילים "אני צריכה להתארגן" השיבה המתלוננת ואצטט תשובתה בשלמותה כך:

"כי הוא רוצה, הוא רוצה אמרתי לא אין דבר כזה רוצה אני עוד לא עשיתי את זה אף פעם ואני צריכה לחשוב אם אני ארצה לעשות דבר כזה, זה צריך לחשוב מה, באים וציק צ'ק כזה אז נאמר, אני לא בכיוון הזה את מבינה? אז אני לא יכולה הוא רוצה משהו, צריך כמו שאני רוצה להקים, להחליף דלת אז אני צריכה לקבל הצעה לחשוב ולהתארגן לזה אבל אם הוא רוצה משהו אני רוצה לחשוב. זה לא, ש: ומה חשבת?"

ת: ומה חשבת? אני לא, חשבת סתם להיפטר ממנו את האמת.

ש: אז איך התייחסת לשיחות האלו? מבחינתך איך היו השיחות האלה מבחינתך?

ת: סתם פלברה כמו שאומרים מדברים אני לא מכיוון הזה אני אף פעם לא, אני לא האישה הזאת, שהיא אוהבת לדבר על הכיוון הזה. יש נשים שאוהבות את זה אבל אני לא, אני לא בכיוון ואני לא אוהבת את זה ואני לא עשיתי את זה ואני לא עושה את זה עם אף אחד". (עמ' 30 שורות 15-28).

כאמור האזנתי לשיחות, ואמירתה של המתלוננת, כך בפנינו, "אני לא האישה הזאת שאוהבת לדבר על הכיוון הזה..". נסתרת לחלוטין משמיעת השיחה, הטון בו נאמרו הדברים ושיתוף הפעולה המלא של המתלוננת. ועוד ראה בהמשך שם :

"זה את יודעת ברגע שאמרתי לו על השיחה שהוא כמו ג'יגולו שהוא צעיר למבוגרות ואני חברה במועדון קשישים אולי את יודעת מדברים, אולי יש קשישה רוצה אני לא יודעת אנחנו קבוצה במועדון כבר שנים ואנחנו יוצאים לטיולים יוצאים להבראה לנופש, עד לאילת, מאילת עד נהריה. ויש לנו אנחנו חברות טובות ממש אנחנו 250 חברות במועדון הזה. ואת יודעת שמדברים משוחחים וצוחקים לפעמים שיש דבר כזה, אז חשבתי אולי אני אדבר איתן אבל אנחנו ספורטיביות עושות התעמלות, יוגה, מקהלה, יש לנו גם לימודי רוסית ואנגלית אנחנו במועדון מאוד מבוסס ויפה וטוב, ואז חשבתי שאולי אני אדבר, אם ייצא לי אני אדבר איתם על הדבר הזה אבל באמת לא יצא לי לדבר איתן". (עמ' 30 שורה 32- עמ' 33 שורה 9). תשומת הלב להתפתלויות של העדה ולקושי שלה לענות על שאלה פשוטה בדבר כוונתה, בשיחות עם הנאשם.

ד. בחקירה הנגדית נשאלה המתלוננת על משמעות שיחות הטלפון ועל העובדה כי השיחות, רובן ככולן, היו על ענייני מין, המתלוננת השיבה כך :

"כי דיברנו על שיפוצים, דיברנו על שיפוצים אז אני ראיתי שיש לי אולי בשבילו אדם שבא מיוקנעם לצפת, אולי לתת לו פרנסה, יש לי לעשות דלת אז אולי לתת לו פרנסה". (עמ' 44 שורה 29 – עמ' 45 שורה 1).

וגם כאן ובכל הכבוד הראוי, תשובותיה אינן משכנעות, שלא לומר אינן נכונות.

ה. עוד אפנה לעמ' 49 שורות 2-12 :

"בסדר גמור, את ממשיכה ושומעים אותך בשיחה את אומרת לעאדל כמה זה עולה? אני יודעת דבר כזה צריך לעלות כסף לא? הוא עונה לך, רק תבואי לא בטלפון אנחנו נדבר פנים אל מול פנים כמו שדיברנו והכל יהיה בסדר. ואת עונה לו, לא. אין דבר כזה הכל סגור מראש הוא עונה לך כן, אבל אני לא רוצה ממך כלום אני רוצה שתבואי אני רוצה לענג אותך, ואת צוחקת לו ואומרת לו תודה רבה רבה. עכשיו האם מכך אני יכול להבין שבעצם אפילו את מתעניינת עד כדי כך כמה עולה להיות איתך במפגש מיני כי הוא הציג את עצמך בפניך כג'יגולו והוא נותן את השירות הזה אז את אומרת לו אני רוצה לדעת מראש כמה זה עולה נכון?

ת: כן מותר לי לדעת כמה זה עולה יש לי 3 הצעות לעשות מקלחת מ-3 קבלנים זה אומר שאני כבר סגרת על דבר אחד?"

העדה נשאלת למה כוונתה במילים "כמה זה עולה..." ובתשובתה חוזרת לעניין הצעות המחיר לגבי הדלת כאשר ברור שהשאלה הייתה ביחס למתן שירותי מין.

ו. עוד אבקש להפנות לעמ' 50 שורה 27 – עמ' 51 שורה 12 :

" אז ככה בהקלטה השנייה בעמוד 2 בשורה 39 את אומרת לו יש לי חברה אחת שהיא, ואז הוא שואל אותך גם היא רוצה, ואת אומרת לו אחר כך בעמוד 3 בשורה

ראשונה אולי היא רוצה כן ואז אתם מתחילים לדבר על זה ואז הוא אומר לך אין בעיה אבל הוא אומר לך באופן מפורש קודם כל תבואי את אני אפנק אותך ואחר כך נדבר על חברות שלך עכשיו למה בכלל את מעלה לו את הרעיון ואת אומרת לו אולי נסדר לך את אחת מהחברות שלי איך הגעתם עד לשם, תסבירי לי בבקשה.

העדה: אמרתי לך, אני חברת מועדון שנים ואנחנו חברות יוצאות להבראה יוצאות לטיולים יוצאות למפגשים ונפגשים יש לנו התעמלות ויוגה ומקהלה, ושירה.

ש: אבל זה לא אומר שיש לך חברות שאם שניה, שאתן שותפות לדברים

ת: אבל מדברים.

ש: מדברים טוב.

ת: מותר לדבר.

ש: או קיי.

ת: אני מדברת כי הוא מדבר, אני לא צלצלתי אליו הוא צלצל ואז אני מדברת כמו שהוא מדבר אז אני מדברת".

ושוב, תשובותיה של המתלוננת ובכל הכבוד אינן קוהרנטיות כטענת המאשימה בסיכומיה ואינן הגיוניות וכי בגלל שהיא חברה במועדון ויוצאת עם חברותיה ליוגה, טיולים וערבי שירה, זו תשובה לשאלה מדוע רצתה "לסדר" לנאשם את אחת מחברותיה?

ז. עוד חוסר היגיון מצאתי בתשובת המתלוננת לשאלתי, מדוע היא לא אומרת לו בטלפון **"אני לא רוצה את זה"** (עמ' 53 שורות 10-11) משיבה המתלוננת **"איך אומרים מהטוב לב שלי, שאני רוצה לעזור לו..."** בכל הכבוד הראוי, מדובר בתשובה בלתי הגיונית בעליל.

ח. עוד בחקירה הנגדית מעוממת המתלוננת עם שיחת הטלפון בה תואם הביקור אצלה וכזכור במסווה או בתירוץ של תיקון מכשיר טלוויזיה, המתלוננת נשאלת על כך ובמקום להשיב שלא היו דברים מעולם, דבר שכמובן אינה יכולה לעשות, שכן השיחה מוקלטת, ובמקום לנסות וליתן הסבר לוגי/הגיוני לטענה זו, משיבה המתלוננת כך: **"הוא רץ, הוא רץ מהמטבח לבד הראשון לחדר למה הוא צריך ללכת לשם, כי יש לי ... כזה חלק מהפינה שישבנו ישר הוא אז הלכתי אחריו למה הוא צריך להיכנס לחדר שלי אבל אין לי תקלה אין לי מה לעשות שם"**. (עמ' 61 שורות 2-4). ושוב ובכל הכבוד הראוי, אין כאן תשובה לשאלה!

39. סיכום ביניים לגבי המערכה השנייה מעלה את העובדות הבאות:

- השיחות ברובן הגדול נשאו אופי מיני ואפילו אופי מיני בוטה.
- המתלוננת שיתפה פעולה לחלוטין עם שיחות אלו.
- שיחה אחת (לפחות) יזמה המתלוננת.
- בשיחה זו האחרונה, תואם "סיפור כיסוי" בין המתלוננת לנאשם ולפיו, הוא יבוא "כביכול" לתקן טלוויזיה בחדר השינה בביתה של המתלוננת.

כאמור לעיל, המאשימה סבורה ש"המחלוקת בתיק זה הינה סביב התרחיש העובדתי שקרה..." כאמור לעיל דעתי לעניין זה שונה, המחלוקת משתרעת על פני כל החזית, לאמור מרגע המפגש האקראי ביום 16.07.22 ועד למועד עזיבתו של הנאשם את דירתה של המתלוננת ביום 24.07.22 בסביבות השעה 31:17.

41. גם למפגש זה, שבמהלכו התקיים אותו אירוע מיני שבין הנאשם למתלוננת, השנוי במחלוקת כאמור לגבי טיבו ואשר בעקבותיו אושפזה המתלוננת בבית החולים, שלושה חלקים, החלק הראשון אשר קדם של לאירוע, האירוע עצמו והחלק שאחרי האירוע.

42. אתייחס אפוא להלן ביחס למחלוקת לגבי כל אחד ואחד משלושת רכיבי האירוע, תוך שאקבע כבר עכשיו שבמרבית המחלוקות שבין הצדדים מעדיף אני את גרסתו של הנאשם על פני זו של המתלוננת ומכל מקום, גרסתה של המתלוננת לא הוכחה ובוודאי שלא חצתה את רף הספק הסביר.

43. כפי שנקבע על ידי לעיל, מטרת המפגש ביום 24.7.22 לא הייתה לצורך מתן הצעת מחיר להרחבת דלת כלשהי, אלא נועדה לצורך מפגש מיני בתיאום מלא של המתלוננת. אחזור שוב על האמור לעיל, אין ספק שהנאשם היה הגורם הפעיל והמשדל לעניין זה, אך מן הצד השני ברור, שתיאום המפגש לא היה בכפייה או תוך כדי הונאת המתלוננת שהייתה וכאמור, שותפה מלאה ל"סיפור הכיסוי" של תיקון הטלויזיה.

44. המתלוננת בחקירתה הראשית תיארה כך את תחילתו של המפגש: "ת: בסדר אז סיכמנו שהוא יבוא לתת הצעה להרחבת דלת מ-70 ל-90 והוא, קבענו ב-17:00 אז הוא בא ב-17:00 יצאתי לקראתו שיבוא להכניס אותנו, הבאתי לו איך קוראים לזה רולר, בשביל למדוד והוא נכנס זה היה חם מאוד אז נתתי לו כוס מים, ואחר כך אמרתי לו בשביל מה הוא בא ל***בחור כמוהו מה הוא בא ל***, הוא אומר לי ב*** יש אוויר טוב ונחמד אוויר זה היה ממש ביולי זה חום אימים אז נתתי לו מים ואמרתי לו בוא הנה הדלת, הנה המקלחון ומדדנו ודיברנו, ש: תתארי איך הוא מדד מה היה סביב הדלת בדיוק תתארי מה שהוא עשה. ת: כן, הוא לקח את הרולר והוא מדד ואמרתי לו שעד הקיר הזה בה הוא צריך להרחיב והוא צריך להביא את הדלת כמו הקיימת לא צריך דלת יקרה כלומר יש כל מיני אבל דלת כזאת אני רוצה, והוא אז הוא הסתכל מדד בדק את החשמל אמרת מפה צריך להביא מפה חשמל דיברנו על כל הביצוע של הדלת הזאת, ואמר טוב הוא יחשוב הוא ייתן לי הצעה.

ש: כמה זמן בערך התעסקתם בזה?

ת: אולי רבע שעה מקסימום.

ש: ומתי הוא אמר שהוא יביא לך את ההצעה?

ת: אמר מחר. ועוד פעם שתינו קצת מים אז הוא אומר לי טוב בואי אני גם רואה טלויזיה אני רוצה לבדוק לך את הטלויזיה מה הטלויזיה אז הוא ישר הלך בלי בלי לשאול כן ללכת

לא ללכת ישר ניגש לדלת, אני, מה נכנס לחדר שלי? יש לי כזאת רמפה, ניגש ישר ישר בלי לבקש בלי לשאול אם אני מסכימה אם אני רוצה, ואני הלכתי אליו למה הוא נכנס לחדר השינה, ואז הוא סוגר את הדלת אמרתי לו לא, לא...” (עמ' 32 שורות 11-32).

בעדותה הראשונה במשטרה (1/נ) תיארה המתלוננת תיאור שונה. אמנם גם שם טענה שבהתחלה “עשינו מדידות על הדלת” אבל הוסיפה כך: “... אבל התחיל להגיז מילים של חיזור, שהוא אוהב נשים, אמרתי לו שאני לא מוכנה ולא בא לי, הוא רצה לשכב הוא אמר לי בואי אני אפנק אותך אני אעשה לך טוב, אמר במפורש שהוא רוצה לשכב איתי ככה הבנתי מהמילים שלו... זה היה במטבח שתינו מים ואז הוא אמר לי בואי לטלויזיה...” (1/נ) בעמוד הראשון). לעומת זאת בנ/4 נשאלה המתלוננת כך: “החשוד טוען שבעצם כאשר הגיע אלייך הביתה וישבתם במטבח ביום ראשון 24.7.22 אז סיכמתם בשיחה ביניכם לקיים יחסי מין בתשלום מה יש לך לומר?” (שם שורות 19 – 20) וכך משיבה המתלוננת – “חס וחלילה זה לא היה נשבעת שבכלל לא עלה בשיחה במטבח כלום, לא דיברנו על יחסי מין בתשלום...” (שם שורה 22) עוד יוער, כי גם בחקירתה הראשית בבית המשפט הכחישה המתלוננת כי היו שיחות כלשהן ולטענתה “אף מילה לא נאמרה...” (עמ' 38, שורה 13) ובכן, קשה להבין מה היה ה”סיפור” האמיתי, כלום, כלל לא דיברו על יחסי מין, טרם שרץ הנאשם לחדר השינה, כפי שטענה המתלוננת בעדותה בבית המשפט, ובנ/4, או שמא התיאור בנ/1 הוא המדויק יותר, לאמור גם לגרסת המתלוננת נושא יחסי המין כן עלה בשיח ביניהם, הנאשם רצה לשכב איתה והיא סירבה? זוהי סתירה שאין לה הסבר ומחזקת במידה רבה את התיאום שקדם למפגש ואת גרסתו של הנאשם, ולפיה, אכן עם תחילת האירוע ביום 24.7.22 דיברו הצדדים על קיום יחסי מין בתשלום.

45. עוד אוסיף, כי גרסתו של הנאשם לעניין זה לא נסתרה. לאמור, הוא הגיע לצורך מפגש מיני ולאחר תיאום מראש. הם ישבו כמה דקות במטבח ושוחחו ולאחר מכן המתלוננת הובילה אותו לחדר השינה שלה. הנאשם הדגיש, ואין על כך מחלוקת ואפרט עוד להלן, כי ידע שבדירת המתלוננת מתגוררים גם בעלה, שהינו במצב סיעודי קשה ועובד זר המטפל בו.

46. גם במחלוקת זו, של מה אירע עובר לכניסת המתלוננת והנאשם לחדר של המתלוננת סבורני שהמאשימה לא הצליחה להוכיח כי דווקא גרסת המתלוננת היא המסתברת יותר, ודומני ובזהירות המתבקשת כי דווקא גרסת הנאשם היא זו המסתברת יותר ולהלן טעמי לכך.

47. א. כאמור לעיל, המפגש תואם מראש כמפגש מיני ולא כמפגש למתן הצעות מחיר וכד'. יוער לעניין זה כי הנאשם נראה נכנס (ויוצא) לתוך דירת המגורים כשאין ברשותו כלי עבודה כלשהם ואף לא כלי למדידת רוחב הדלת.

ב. אין מחלוקת של ממש, בעובדה שהמתלוננת והנאשם ישבו תחילה במטבח, שתו כוס מים ולאחר מכן עברו לחדר השינה, מחלוקת יש ביחס לתוכנה של אותה שיחה במטבח.

ג. המתלוננת, סתרה עצמה במהלך הודעותיה לעניין זה וכמפורט לעיל, בעוד שבנ/1 סיפרה על כך שהנאשם התחיל להגיד **"מילים של חיזור..."** כלשונה, הרי שלעומת זאת הן בנ/4 ובמיוחד בעדותה בבית המשפט, כלל לא הזכירה את תוכנה של שיחה זו. יתר על כן, מעדותה בבית המשפט השתמע שבמהלך רבע שעה ראשונה לפגישה עסקו רק בעניין המדידות ובשתיית מים במטבח וכדברי המתלוננת **"עוד פעם שתינו מים..."** (עמ' 32, שורה 27) ולפתע פתאום, כך לתיאורה של המתלוננת, אמר לה הנאשם **"... אני רוצה לבדוק לך את הטלויזיה... אז הוא ישר הלך..."**. דהיינו ושוב, לא היה כל שיח מיני מקדים וכך סתם, לפתע פתאום, אף רץ לו הנאשם לחדר השינה של המתלוננת, וכי מניין ידע שיש למתלוננת שם טלויזיה? ומנין ידע היכן חדר השינה שלה? המתלוננת עצמה, פעם אחר פעם, כשנשאלה איך ידע הנאשם היכן חדר השינה שלה, לא ידעה להסביר זאת. ראו דרך משל, בנ/1 עמ' 2 באמצע העמוד **"...לא יודעת איך הוא ידע שזה החדר..."**. בנ/3 בפסקה 9 שוב משיבה המתלוננת **"לא יודעת איך הוא רץ לחדר שלי ישירות, לא יודעת איך הוא ידע שזה החדר שלי..."** ובפסקה 10 שוב מעומתת המתלוננת עם עובדה זו ונשאלת, האם היא זו שאמרה לו שיש לה טלויזיה בחדר והאם יכול להיות שאמרה לו שיש לכל אחד מבני הבית חדר נפרד, ועל כך עונה ואני מצטט: **"יכול להיות שבשיחת הטלפון כן סיפרתי לו, לא דיברנו בכלל על טלויזיה לא יודעת איך ידע שיש בחדר שלי טלויזיה..."** למרבה הצער, תשובה זו על שני חלקיה האחרונים, אינה מדויקת. עניין החדרים הנפרדים עלה אכן בשיחת הטלפון האחרונה שבין הצדדים (בת/15 עמ' 9 שורות 20-32) אלא שבשיחתם זו ובניגוד לדברי המתלוננת בחקירה בנ/4, היא זו שאמרה לנאשם שיש לה טלויזיה והיא זו ששיתפה איתו פעולה בנוגע לסיפור הכיסוי וכמפורט לעיל.

ד. עוד אבקש להידרש לעניין אחד נוסף שטען ב"כ הנאשם בסיכומיו ואשר אליו התייחסה ב"כ המאשימה בסיכומיה בע"פ וכדלהלן.
ב"כ הנאשם הפנה לכך שבמהלך עדותו בע"פ מסר הנאשם לראשונה פרט נוסף וחדש, ולפיו בדרך לחדר השינה של המתלוננת, הוא הבחין שבסלון ביתה של המתלוננת יש "נישה מגבס", הוא עמד והסתכל עליה, והמתלוננת לדבריו של הנאשם, אמרה לו שמישהו בשם **"****"** (כך במקור-א"ק) ביצע עבודות גבס בביתה.
לטענת ב"כ הנאשם, המאשימה לא זימנה את המתלוננת לעדות הזמה לעניין זה, ב"כ המאשימה טענה שלא היה בכך צורך, שכן התמונות מדברות בעד עצמן. ואכן ב"כ הנאשם אישר זאת והפנה לתצלום מס' 17 בעמ' 40 לסיכומי המאשימה, שם אכן נראית "נישת גבס". משכך איפוא מדובר בפרט נכון, אשר יש בו כדי לחזק גרסתו של הנאשם, ובמיוחד בכל הקשור לדבריו שהמתלוננת סיפרה לו שמישהו בשם ארתור, ביצע את "נישת הגבס". לעניין זה טוב היה לו הייתה באה בפנינו התייחסות המתלוננת.

48. המאשימה בסיכומיה מאריכה לטעון כאילו, כביכול, יש הסבר הגיוני לכך, שהנאשם ידע היכן חדר השינה (ראה סעיף 9 לסיכומיה) אלא שבכל הכבוד הראוי, המאשימה אינה יכולה לטעון במקום המתלוננת, אשר אישרה פעם אחר פעם, ואפילו בבית המשפט **"...איך הוא**

ידע אני לא יודעת בחיים שלי הוא בחיים שלו לא היה אצלי...” (עמ' 64 שורה 17) הינה כי כן, המתלוננת חרף כל ההזדמנויות שניתנות לה, אינה יודעת כיצד הנאשם ידע היכן החדר שלה, וטענת המאשימה בעניין זה – אין לה על מה לסמוך.

49. בין כך ובין כך, ואפילו לשיטת המאשימה, אין הסבר כיצד זה ידע הנאשם שלמתלוננת טלויזיה בחדר השינה שלה?

50. ההסבר ההגיוני היחיד הינו גרסת הנאשם ולפיה, הוא אכן ידע מראש שיש טלויזיה בחדר השינה של המתלוננת, הוא גם ידע שלמתלוננת חדר נפרד, הוא אכן לא ידע היכן חדר השינה ובוודאי לא ידע שמדובר בדלת הזזה כתיאורו, משכך, סביר הוא, שאכן המתלוננת הובילה את הנאשם לחדרה והיא זו שסגרה את הדלת לאחר שהנאשם נכנס בעקבותיה לחדר.

51. זאת ועוד, בעת האירוע נכח במקום גם העובד הזר, אשר ככל הנראה כבר לא היה בשעת המנוחה שלו ומה הייתה הבעיה לקרוא לו, עובר לכניסתה לחדר, והרי המתלוננת פחדה שמא יעשה לה משהו בחדר ולמה כלל הלכה אחריו במקום ללכת ישירות לחדרו של העובד הזר? הלא ברגע זה עדיין לא מדובר ב"טראומה" של נפגעת עבירות מין? ברגע זה עדיין לא מדובר בבושה שלה מפני עובד הזר, שהרי לכל היותר ולגרסתה שלה מדובר בחשש "שמא יעשה לה משהו בחדר כי יש לה שם דברים פרטיים..." (עמוד 65, שורה 12). ושוב נשאלת המתלוננת למה לא קראת למטפל ותשובה – "זה היה...אתה לא יודע מה זה אדם שבא עם מטרה לעשות דבר שהוא לא הוסכם ולא התבקש ולא הובן בכלל" (שם, שורה 22). אלא שבכל הכבוד, זו אינה תשובה לשאלה הפשוטה והמתבקשת מדוע לא קראה לעובד הזר הרי אדם זר התפרץ אליה לחדר השינה ללא רשותה וללא הסכמתה, האם אין זה הגיוני שתפנה מיד לעובד הזר, הנמצא בחדר הסמוך. יוער שוב ויודגש, ניסיונותיה של המתלוננת לטעון, כאילו, כביכול, העובד הזר ישן, נכשלו, שכן לגרסתה עצמה בשעה 17:00 הוא היה צריך "לקום" (שם, שורה 30) ועוד ראה בהמשך שם בעמוד 66, שאין בפי המתלוננת הסבר הגיוני מדוע לא קראה לעובד הזר.

52. המאשימה בסיכומיה, מאריכה לצטט פסיקה באשר לעדויות נפגעות תקיפה מינית, אשר אינה נמדדת באמות מידה רציונאליות ואין לבחון אותה במשקפי התבונה. בכל הכבוד הראוי אלו מושכלות יסוד שהכל מסכימים להם, אלא שבשלב הזה של האירוע, עוד לא היה מדובר בנפגעת בעבירת מין, כל שחששה המתלוננת, כך לטענתה לפחות, שהנאשם "יעשה לה דברים בחדר..." היא עדיין אינה נפגעת עבירת מין ואפילו לשיטתה, ומשכך ובשלב זה יש לבחון עדותה והסבריה באמת מידה רציונאלית ובמשקפי התבונה, ולא מצאתי כל הסבר הגיוני מדוע שעה שמצוי בביתה ובסמיכות ממש, עובד זר, היא תיכנס אחר הנאשם שלטענתה "רץ בספיד כזה" (עמוד 66 שורה 6) במקום לקרוא לעובד הזר? עניין זה, לבדו כמובן לא היה עומד לה למתלוננת לרועץ אלא, שעניין זה מצטרף לכל האמור לעיל ולפיו, בהכרח הנאשם ידע ומהמתלוננת ידע זאת, היכן חדרה, שיש בו טלויזיה וממילא הכניסה לחדר, ככל הנראה, הייתה בהדרכת המתלוננת.

53. החלק המרכזי ב"מערכה השלישית" הינו כמובן האירוע המיני הנטען, כשלעניין זה צודקת המאשימה בתיאור המחלוקת, האם אירוע אלים של אונס לפנינו, כגרסת המתלוננת, או שמא מעשה מיני בהסכמה. אקדים לעניין זה ואציין שוב, כי לעת הזו המסקנות מכל האמור לעיל הינן שמלכתחילה הן המתלוננת והן הנאשם ידעו לשם מה הגיע הנאשם, והמעבר לחדר השינה היה אף הוא מתוכנן לצורך מגע מיני.

54. עם זאת מאליו ברור ומובן, כי הנאשם לא יכול היה להסתפק בהסכמות קודמות וצודקת המאשימה בטיעוניה ולפיהם אין צורך בהתנגדות אקטיבית. אולם לא הוכח וודאי שלא ברמה הדרושה במשפט הפלילי, כי המתלוננת התנגדה ולו התנגדות פאסיבית. המאשימה, כך בסעיף 12 לסיכומיה, מניחה כי המתלוננת קראה בקולה "לא לא לא" ואף נפנפה בידיה, אלא שתיאור זה מפיה של המתלוננת בא, ולאור כל האמור לעיל מתקשה אני לקבוע כי עניין זה הוכח מעל ומעבר לכל ספק סביר.

55. עוד אוסיף ובבחינה של למעלה מן הצורך, כי לו הייתה המתלוננת מאשרת, שאכן מלכתחילה הייתה לה כוונה לקיים עם הנאשם מפגש מיני ואולם לאחר מכן התחרטה ושיקפה זאת לנאשם, יכול שהתוצאה הייתה שונה, או מכל מקום היה מקום להתלבט, אולם שעה שהקו שבחרה בו המתלוננת וכך גם המאשימה, הכחשה גורפת של כל מה שקדם למפגש (הן במפגש האקראי בשבת 16.7.22, הן בשיחה הטלפונית, הן בפתח המפגש ביניהם והן בסופו וכפי שעוד יובהר להלן) בשעה שלגרסה זו לא יכולתי ליתן אמון ולכלל היותר נותרו כפות המאזניים מאוינות, הרי שממילא גם לא אוכל לקבוע כי המאשימה הוכיחה, שאכן המתלוננת הביעה התנגדות, ולו פאסיבית, למעשיו של הנאשם.

56. עוד אוסיף וגם זאת בבחינה של למעלה מן הצורך, שיכול להיות שהמתלוננת אכן התביישה לספר ששוחחה עם הנאשם על עניינים מיניים, וכי אכן התעניינה בשירותי המין אותם ביקש לספק לה ומשכך לא דבקה באמירת האמת לגבי כל מה שאירע ל"פני" ו"אחרי" ואולם "יכול להיות" וכידוע אין בו די להרשעה בהליך פלילי מה גם שהמאשימה בסיכומיה טענה שהמתלוננת התביישה באירוע האונס שעברה ולא בעצם הסכמתה, ולו גם התיאורטית, לקיום יחסי מין בהסכמה עם הנאשם.

57. משהגעתי לעניין הסברי המאשימה לעניין הבושה אשר הניעה את התנהגותה של המתלוננת, כך לדבריה. המתלוננת וכאמור לעיל, יכולה הייתה בנקל להימנע מהסיטואציה מלכתחילה, הן בכך, שכלל לא הייתה מזמינה את הנאשם לביתה ובוודאי אחרי שלכאורה ולטענתה שלה פגע בכבודה הן בכך שחשף איבר מינו בפניה, כך לטענתה, והן בכל הדיבורים המיניים הבוטים שאמר לה בשיחות הטלפון. דבר לא מנע מהמתלוננת, באותו שלב, לדפוק על חדרו של העובד הזר ולקרוא לו לעזרה. טענתה בהמשך שהעובד הזר "קטנצ'יק" (עמ' 70, שורה 23) ואילו הנאשם "חזק וגבוה" (עמ' 67, שורה 10) לא תועיל לה, שכן אם העובד הזר לא יכול לעזור לה מפני הנאשם, כיצד סברה שהיא עצמה תוכל למנוע ממנו לעשות בחדר לטענתה כרצונו? ושוב, איני מתעלם מ"המובלעת הראייתית", בכל הקשור למתלוננות בעבירות מין, אולם לעת הזו, הכניסה לחדר, עדיין לא מדובר היה בעבירות מין.

58. נשוב לעניין הבושה וממה נבעה זו? האם בגין העובדה שחוותה אונס אכזרי, התביישה לספר על כך, או משום שקיימה יחסי מין בהסכמתה המלאה עם גבר צעיר, התביישה לספר על כך. דומה שבתשובתה של המתלוננת עצמה, שאולי נאמרה מבלי משים, יש כדי ליתן פתרון לשאלה זו וכך אומרת המתלוננת: **"כי בושה וחרפה. איזה בת 82 עושה דבר כזה. מה?"** (עמ' 69, שורה 27) **"... את לא עשית כלום, מה זה עושה דבר כזה"** (שם שורה 28) נותרה ללא מענה של ממש. הנה כי כן המתלוננת מתביישת, איך אישה בת 82 עושה דבר כזה? למשפט זה פרשנות סבירה אחת והיא, המתלוננת בושה במעשיה, היא לא בושה באונס שחוותה אלא בושה במעשיה.

59. עוד אוסיף לעניין זה כי המתלוננת עצמה הודתה, שאם לא היו לוחצים עליה לא הייתה מגישה תלונה במשטרה (עמ' 72, שורה 27). ודוק, איני בא בחשבון חס וחלילה עם המתלוננת על השיהוי בהגשת תלונתה, ואיני סבור כי השיהוי לכשעצמו עומד לה לרועץ. צודקת המאשימה בסיכומיה, ששיהוי בהגשת התלונה לכשעצמו אין בו כדי לפגוע באמינות תלונתה. לא השיהוי ולא כבישת העדות הם אלו שמהווים את הקושי ליתן אמון בגרסתה של המתלוננת. הנסיבות הכוללות, לרבות הסבריה של המתלוננת עצמה, הם אלו שמקשים עליי ליתן אמון בגרסתה, או לקבוע כי גרסתה הוכחה מעל ומעבר לכל ספק סביר.

60. נשוב לליבת האירוע – המעשה המיני בחדר השינה של המתלוננת. לאירוע זה אין לפנינו כל ראייה חיצונית לבד מעדותם של המתלוננת והנאשם. בעבירות מין, כך הוא על דרך כלל, מדובר "במילה מול מילה", בנדון שלפנינו ולא אוכל לקבוע על סמך עדותה של המתלוננת כי אכן זו אמרה **"לא לא לא"** או נפנפה בידיה לחוסר הסכמה. התנהלותה והסבריה למה שקדם לאירוע זה (וגם לא לזה שאחריו ועל כך להלן) מקשים עד מאוד לקבוע כי עדותה עדיפה על זו של הנאשם. כזכור הנאשם תיאר כך בחקירתו האחרונה (ת/4) במשטרה, כי לבקשת המתלוננת קיים בה גם מין אוראלי ועל תיאור זה חזר בבית המשפט. אמנם בחקירתו הראשונה במשטרה, לא כך תיאר את שאירע והסתיר את עניין "המין האוראלי", אולם הסברו לפיו, התבייש לספר על כך לחוקרת וסיפר על כך רק לחוקר גבר אינו משולל היגיון. זאת ועוד, וכידוע, אין די בשקרי נאשם כדי לבסס את אשמתו. מכל מקום המתלוננת התקשתה עד מאוד ליתן הסבר של ממש מדוע לא צעקה, מדוע לא קראה לעזרה. אכן, קשה לבוא חשבון עם מתלוננות עבירות מין, שכן לעתים התנהגותן אינה רציונלית ואינה נבחנת במשקפי ההיגיון, ואולם המתלוננת כן נתנה הסברים להתנהלותה והסבריה אלו הם שצריכים לעמוד במבחן ההיגיון, ובעיקר בכך שיהיו קוהרנטיים ולא יסתרו האחד את האחר. ובמה דברים אמורים? המתלוננת נשאלה פעם אחר פעם, הן במשטרה והן בעדותה לפנינו, מדוע לא קראה לעזרתו של העובד הזר. ראה לעניין זה חקירתה הנגדית בעמ' 65 שורה 25 עד עמ' 70 שורה 24. והנה שם, לעתים מסבירה שלא צעקה, כי אינה יודעת לצעוק, ולעתים מסבירה כי לא צעקה **"בגלל שאנשים ישנים ולא רציתי להפריע"** ולעתים מסבירה כי לא צעקה בגלל שהעובד הזר **"קטנצ'יק"** ולעתים מסבירה שלא צעקה כי **"זה לא יפה בעלת הבית שלו, נמצאת בסיטואציה כזאת..."** ולבסוף משיבה **"... יחסי מין חייבים להיות בהבנה. בטוב. באהבה, ולא בפראות כזאת..."** (עמ' 72, שורה 8) ובכן, מדוע לא קראה לעובד

הזר? אין בפנינו הסבר אחד קוהרנטי והגיוני. ובסוף דבריה, ואולי שוב ניתן למצוא בכך הסבר לכעסה ולתלונתה כי יחסי המין היו בפראות לשיטתה, לאמור לא חוסר הסכמה ואונס יש כאן, אלא פראות שאינה תואמת לרצונה של המתלוננת.

61. כאן המקום לחזור שוב על מושכלות יסוד באשר לבחינת מהימנות ואמינות של נפגעי עבירות מין:

"במקרים של עבירות מין אין לבחון את גרסת המתלונן בפריזמה שבה נבחנות עדויותיהם של מתלוננים בעבירות אחרות. בית המשפט אינו מצפה מנפגעים בעבירות מין להיות "מכשיר לדיוק אוטומטי" (ראו: ע"פ 6643/05 מדינת ישראל נ' פלוני (לא פורסם) [פורסם בנבו], 3.7.2007), וההפניות המובאות בפסקאות 12-14 לחוות דעתה של השופטת ע' ארבל). ומשכך, לעתים תתקבל גרסתם גם כאשר היא זרועה אי דיוקים, סתירות, חוסר התאמות ובלבול (ראו: ע"פ 993/00 נור נ' מדינת ישראל, פ"ד נו(6) 205, 220 (2002); ע"פ 5582/09 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקאות 82-91 (לא פורסם) [פורסם בנבו], 20.10.2010) (להלן: עניין פלוני)). גם כאשר כובש מתלונן עדותו משך זמן רב, יתכן ותקבל גרסתו משקל מלא, כאשר בעבירות מין מדובר (ראו למשל: ע"פ 2485/00 פלוני נ' מדינת ישראל, פ"ד נה(2) 918, 925-926 (2001)), ואפילו כאשר התנהגותו של מתלונן תמוהה ואינה רציונאלית, לא בוחן אותה בית המשפט בהגיון קר (ראו: ע"פ 6375/02 בבקוב נ' מדינת ישראל, פ"ד נח(2) 419, 429 (2004)). צא ולמד – כי אין דינו של מתלונן על עבירות מין שבוצעו בו, כדין מתלונן וקורבן פלילי אחר. " (ע"פ 9809/08 ארנלדו לזרובסקי נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] 25.11.10) (להלן: "עניין לזרובסקי")."

ואולם ראה עוד באמור שם:

"אספקלריה שונה זו שבה נבחנת גרסתו של קורבן עבירות מין, אינה יכולה להפוך את ההליך הפלילי, אשר במרכזו הנאשם, לפלסטר".

וכן ראה:

"ההלכות שנמנו מונעות מעברייני מין לחמוק מאימת הדין בשל קשיי ההוכחה, אך בד בבד, אותה "מובלעת ראייתית" דורשת יישום זהיר ורגיש. אין מדובר בכללים גורפים שבכוחם לגבור על כל פגם בעדות ולייחס מהימנות לכל מתלונן, אלא בכללים שנוצרו על רקע הכרה במציאות מורכבת ונועדו לסייע בחשיפת

האמת העובדתית. אף שנאמרו בהקשר שונה מעט, יפים לענייננו דבריה של השופטת ברון:

"טענת המערערת להיותה קורבן אונס כפול אינה יכולה לשמש 'נוסחת קסם' המבטלת כל סתירה או אי דיוק שנתגלו בעדותה. תכליתה של ההלכה שנתגבשה בפסיקה בנוגע לאופן שבו נבחנת עדותו של קורבן עבירות מין, היא להתאים את בדיקת המהימנות של העד למאפיינים הייחודיים שלו כנפגע עבירת מין. המשמעות היא שהכללים הראייתיים הייחודיים לעדות כזו יחולו רק כאשר השימוש בהם משרת הערכה נכונה ושלמה יותר של מהימנות העד. לא מדובר אפוא במעמד עדיף שניתן לעדותו של נפגע עבירת מין על פני עדויות או ראיות אחרות – אלא בכלי שנועד לסייע בידי בית המשפט, במקרים המתאימים, בחקר האמת" (ע"פ 9020/14 מזרחי נ' מדינת ישראל, [פורסם בבנו] פסקה 9 (9.7.2015)).

ואכן, בהיעדר מהימנות בסיסית לליבת גרסתו של המתלונן בעבירת מין, לא תועיל לו גם הגישה הגמישה ביותר לדיני הראיות. כדברי השופט ג'ובראן: "על השופט לבחון האם בעדותו של מתלונן בעבירות מין, על אף ההנחות הראייתיות המסוימות להן הוא זוכה – עדין ניצב גרעין של אמת, או סיפור ברור ויציב שיש בו בכדי לתאר את הטראומה הקשה שהייתה מנת חלקו" (ע"פ 9809/08 לזרובסקי נ' מדינת ישראל, [פורסם בבנו] פסקה 31 (25.11.2010)). לדברים אלה אני מבקש להצטרף, ולהדגיש כי רשימת ההלכות עשויה לאפשר התגברות על מכשולים ראייתיים רבים, אשר במצב הדברים הרגיל יעמדו לרועץ בפני עד המשמיע את גרסתו. כל זאת מותנה בכך שבית המשפט מצליח לזהות בדבריו של המתלונן גרסה מגובשת העומדת בפני עצמה. אין בכוחן של ההלכות להקנות למתלונן עדיפות אפריורית על פני הצד השני, ולסייע ביצירת מהימנות בסיסית, יש מאין, במקום שהיא לא עולה מתוך גרסתו של המתלונן עצמו. ההלכות הראייתיות הייחודיות בעבירות מין דומות ל"ארגז כלים" המסייע לשיפוץ, לייצוב ולביצור פגמים במבנה קיים, אך לא ניתן להפוך אותן לחומרי בנייה שמהם מורכב המבנה עצמו".

כך גם בענייננו, מקום שקשה למצוא מהימנות בסיסית בגרסתה של המתלוננת, לא יועילו לה אותן "הנחות" הניתנות לנפגעי עבירות מין.

הגיעה העת לדון במה שאירע לאחר אירוע האונס הנטען, או לאחר המעשה המיני כגרסת הנאשם. 62.

63. דומה כי אין טוב מלשפוך אור על מה שאירע אחרי (ובמשתמע גם על מה שאירע לפני!) מדבריה של המתלוננת עצמה, כך בעמ' 62 שורה 23 לפרוטוקול "... ואמרתי לו שהכל בסדר, תודה רבה להתראות ולקחתי מים ושתיתי והוא שתה". כלום נפגעת מעבירת מין נפרדת כך מנאשם, ממי שזה עתה פגע בה באכזריות ובאלימות! כלום נפגעת אומרת לתוקף "הכל בסדר, תודה רבה", כלום נפגעת אומרת לתוקף האכזר "להתראות"? ובהמשך שם מופנית המתלוננת להודעתה במשטרה שהנאשם אמר לה שיביא לה מחר הצעת מחיר והיא משיבה לבי"כ הנאשם "בסדר אמרתי לו, לא בעיה" ובתשובה לשאלת בי"כ הנאשם שמדובר בהתנהגות לא רציונאלית משיבה המתלוננת "אני אישה חזקה... זה בושה שקרה לי דבר כזה" (עמ' 84 שורות 1-16) ושוב ובכל הכבוד הראוי אין בכך תשובה לשאלה פשוטה, איך יתכן שנפגעת מאונס אכזרי, מצפה לקבל מאותו אנס אליים, הצעת מחיר, יום לאחר מכן?

64. לתמיהות אלו אוסיף את העובדה, כי לאחר האירוע בחדר השינה, התקיים שיח כזה או אחר, בין המתלוננת לנאשם שבמהלכו מזגה לו כוס מים ואף ליוותה אותו החוצה וזאת לטענתה, כי הייתה בשוק ולא הבינה שהיא מדממת (2/נ)

65. סיכום עדות המתלוננת - המאשימה כך בעמוד 32 לסיכומים, באות מודגשת ובטבלה, מבקשת מאתנו ליתן אמון מלא בדברים של המתלוננת. זאת כמפורט לעיל, לא אוכל לעשות. המאשימה טוענת, כי אין כל אינדיקציה ממנה ניתן להבין שהמתלוננת מבקשת להעליל על הנאשם. לעניין זה צודקת המאשימה, אבל רק באופן חלקי. לאמור, מלכתחילה המתלוננת לא רצתה להעליל על הנאשם דבר וחצי דבר, כזכור המפגש הסתיים במילותיה שלה "הכל בסדר, תודה רבה. להתראות..." רק משהסתבר לה מצבה הרפואי החמור (ועל כך להלן) ומשנאלצה להתפנות לבית החולים, ושעה שהצוות הרפואי והעובדים הסוציאליים התקשו לקבל את גרסתה, נאלצה היא לספר סיפור שיש בו במידת מה, כדי להגן על כבודה, גם במחיר של סיפור דברים שלא כהווייתם.

66. עוד טענה המאשימה, כך בסיכומיה בעל פה (בהשלמה למה שנטען בסיכומיה הכתובים) כי הגם שבי"כ הנאשם טען שהאירוע המיני, כלל גם מין אוראלי, הרי שהוא לא הטיח זאת בפני המתלוננת.

67. א. לעניין זה הסביר בי"כ הנאשם, כי חקר את המתלוננת באופן הגון, ולא רצה להביכה יתר על המידה.

ב. הסבר זה הינו סביר, בנסיבות העניין, ומכל מקום וגם אם לא כך הוא, הרי שאין בכך כדי להטות את הכף להרשעתו של הנאשם, שכן וכידוע לא די לנו בשקרי הנאשם (ככל שהיו כאלה) להרשעתו, וענייננו בבחינת ה"יש" הקיים וזה וכאמור לעיל, נמצא חסר.

68. עוד טענה בי"כ המאשימה, כי לבי"כ הנאשם שתי סיבות שאינן הגיוניות להסברו, מדוע החליטה המתלוננת להעליל עליו, האחת שהוא ערבי והשנייה שיחסי המין לא סיפקו אותה. לטענתה, אין בשתי טענות אלו הגיון. גם אם אניח שכך הוא, עדיין הסיבה המרכזית לה טוען

הנאשם, היא בכך שהיא התביישה לספר על כך שנעתרה להצעת גבר זר לקיום יחסי מין עמו, ולעניין זה וכאמור, מצאתי תימוכין והגיון וכמפורט לעיל.

מצבה הרפואי של המתלוננת ומה גרם לכך

69. אין בין הצדדים מחלוקת של ממש באשר למצבה הרפואי של המתלוננת, עת זו הגיעה לבית החולים ולעניין זה יש אכן להפנות למסמכים שהוגשו בהסכמה ת/25-ת/27. מפאת צנעת הפרט לא אפרט את מהות הפגיעות והיקפן.

ליבת המחלוקת שבין הצדדים הינה בשאלה ממה נגרמו למתלוננת חבלות אלו, האם בהכרח כתוצאה מאירוע אונס אלים אותו עברה, או שמה גם קיום יחסי מין רגילים בהתחשב בגילה של המתלוננת יכול היה לגרום לחבלות האמורות.

70. אקדים ואומר, כי גם במחלוקת זו, טענת המאשימה ולפיה החבלות שנגרמו למתלוננת נגרמו כתוצאה מאונס אלים, לא הוכחו ואף נסתרו במידת מה.

71. להוכחת טענתה, כי מדובר בחבלות שנגרמו כתוצאה מאונס אלים, ביקשה המאשימה להגיש את עדותה של ד"ר סמר חדאד שהינה רופאה מתמחה ברפואת נשים בבית החולים ** , שהיא זאת שטיפלה במתלוננת (יחד עם רופאים נוספים).

בסיכומיה טוענת המאשימה (כך בסיפא לעמ' 36) כי היא אינה מבקשת לקבוע על בסיס עדותה של ד"ר חדאד את הסיבה לגרימת החבלות למתלוננת, ואם כך הוא כיצד מסייעת ד"ר חדאד לקביעה, כי החבלות נגרמו מאונס אלים!

על כך משיבה המאשימה, כך בסיכומיה (ובאות מודגשת) כי "מבחינתה של ד"ר חדאד היה זה מקרה חריג ולא נתקלה בעבר בשום מקרה דומה שנגרם כתוצאה מיחסי מין...". ומה בכך? והלא כנגד זה הוגשה חו"ד של המכון הרפואי המשפטי (נ/6) שנערכה על ידי ד"ר ריקארדו נחמן, שבה נקבע מפורשות שאין אפשרות לקבוע את עוצמת החדירה או את עצם ההסכמה או אי ההסכמה למעשה וזאת כיוון שמדובר במתלוננת מבוגרת, ושוב מפני צנעת הפרט לא אפרט מעבר לכך.

72. חוות דעת זו לא הוגשה על ידי המאשימה, אשר "העדיפה" להסתמך על עדותה של רופאה מתמחה שבמועד הרלוונטי שימשה כמתמחה כ-4 חודשים (בעדותה לפנינו ציינה שהיא מתמחה 11 חודשים, עדותה לפנינו ניתנה ביום 14.2.23 והמתלוננת נבדקה בבית החולים ביום 16.7.22) וכיצד אפוא מבקשת המאשימה להסתמך על כך ש"מבחינתה" של אותה רופאה מתמחה, חסרת ניסיון - היה זה מקרה חריג.

זאת ועוד, ד"ר חדאד אישרה בהגינותה, כי מוטב היה "לדבר עם מומחה ולא איתי, אפשר לקרוא לד"ר רונן".

הנה כי כן, לדידה של ד"ר חדאד היו רופאים מומחים ובכירים יותר, ואף על פי כן, בחרה המאשימה, באופן בלתי סביר, להביא דווקא את ד"ר חדאד לעדות וזאת שעה שידעה באופן ודאי שחוות הדעת שהתקבלה מהמכון הרפואי המשפטי, שוללת כאמור את עדותה של ד"ר חדאד.

העדים והראיות הנוספות

73. עוד מפנה ב"כ המאשימה בסיכומיה לעדים נוספים שהעידו בבית המשפט ולראיות (כולל הודעות במשטרה) שהוגשו בהסכמה.

74. בכל הכבוד לעדויות וראיות אלו, שחלקם כאמור, הוגשו בהסכמה, לא מצאתי כי יש בהן כדי לתמוך בעדותה של המתלוננת.

כך לגבי בנה *** שעדותו הינה עדות שמועה על כל המשתמע מכך. יוער, איני מטיל ספק חלילה באמינות עדותו של *** אלא שאמו אכן סיפרה לו, את שמסרה במשטרה אח"כ, ולטעמי וכאמור לעיל, ה"סיפור" שסיפרה, נועד אכן להגן על שמה הטוב ואינו משקף את מה שאכן אירע.

75. כך גם לגבי עדותו של העובד הזר מר *** (להלן-****) אשר דווקא יש בעדותו כדי לסייע במידת מה לנאשם ואבהיר דבריי.

*** אישר בעדותו, כי שהה בבית ושמע דיבורים בין המתלוננת לבין גבר זר, הוא גם שמע את דלת החדר של המתלוננת נסגרת, ומעבר לכך לא שמע כל דבר חריג. הוא שמע מ*** על מה שהמתלוננת סיפרה לו, אלא שלעניין זה ושוב מדובר בעדות שמועה, שאין לה כל משקל.

משכך, לגירסת המתלוננת אין כל חיזוק בעדותו של *** ויש בה כאמור, חיזוק מה לגירסת הנאשם, שכן *** לא שמע שום דבר חריג, לא שמע דלת נסגרת בחוזקה, ולא שמע צעדי ריצה לכיוון חדרה של המתלוננת.

76. לעדי התביעה שלא העידו בבית המשפט (עו"ס *** השוטר *** ו*** אחות בבית החולים ***) אין כל משמעות לעניין המחלוקת שבין הצדדים, ולפיכך, לא אדרש לראיות אלו.

77. סיכומו של דבר, לעניין עבירות האונס שבה הואשם הנאשם, המאשימה לא הצליחה להוכיח יסודותיה של עבירה זו, לא הוכח, כי הנאשם אנס את המתלוננת, ללא הסכמתה, לא הוכח כי המתלוננת אמרה פעם אחר פעם "לא לא", כשם שגם לא הוכח, כי המתלוננת גילתה התנגדות פסיבית כזו או אחרת, שממנה יכול היה הנאשם ללמוד שהמתלוננת מסרבת לקיום יחסי המין שתואמו ביניהם והכל כמפורט לעיל.

78. **הפרת צו הפיקוח** - ב"כ הנאשם, הסכים בסיום סיכומיו בעל פה, כי ככל שבית המשפט יקבע שגרסתו של הנאשם לעניין הסכמת המתלוננת לקיום יחסי המין הייתה בהסכמה, וככל שיקבל בית המשפט את הגירסה, כי אכן הנאשם ביקש (ואף קיבל) תמורה עבור יחסי מין אלו, הרי שממילא מדובר בהפרה של צו הפיקוח ויש להרשיע את הנאשם בגין עבירה זו, משכך יש להרשיע את הנאשם בעבירה זו בלבד.

סוף דבר

79. אמליץ אפוא לחברי לזכות את הנאשם מעבירת האינוס שבה הואשם ולהרשיעו בעבירה של הפרת צו הפיקוח.

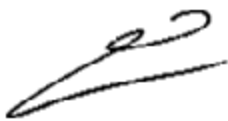
אשר קולה, שופט
ס. הנשיאה

השופט ד. צרפתי;
אני מסכים.

דני צרפתי, שופט

השופטת ר. גלפז-מוקדי;
אני מסכימה.

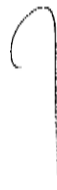
רננה גלפז מוקדי, שופטת

הוחלט פה אחד להרשיע את הנאשם בעבירה של הפרת צו פיקוח- עבירה לפי סעיף 22 לחוק ההגנה על הציבור מפני ביצוע עבירות מין, התשס"ו-2006 ולזכותו מעבירה של אינוס בנסיבות מחמירות – עבירה לפי סעיף 345(א)(1) בנסיבות סעיף 345(ב)(3) לחוק העונשין, התשל"ז-1977.

ניתנה והודעה היום ט"ז סיוון תשפ"ג, 05/06/2023 במעמד הנוכחים.

רננה גלפז מוקדי, שופטת

דני צרפתי, שופט

אשר קולה, שופט
סגן הנשיאה

הוקלד על ידי זיוה שימעון